

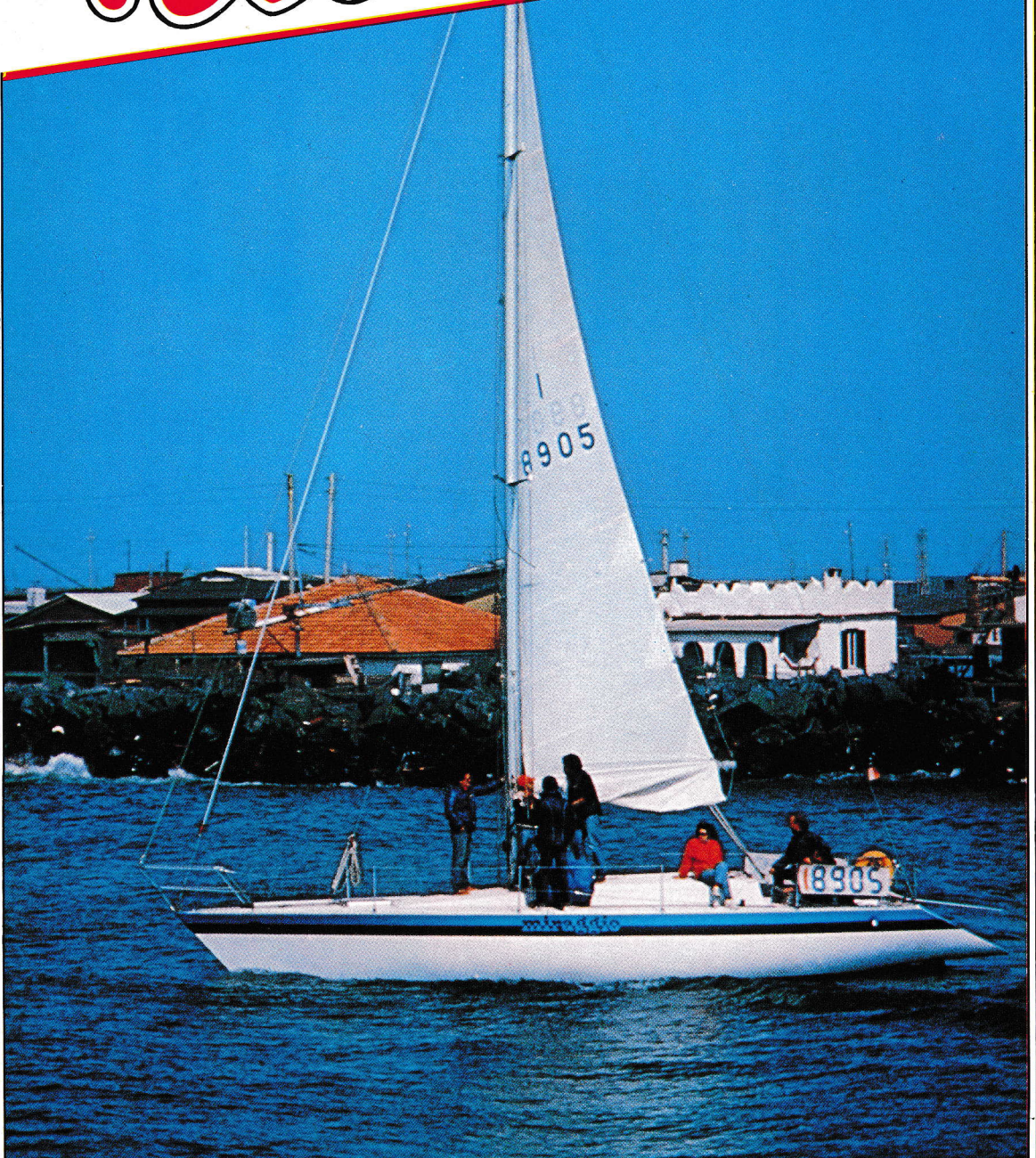
glasilo salezijanske družine

leto 1987

Salezijanski vestnik

številka

3

Kako naj preživim počitnice?

„Smo v mesecu maju. Z veseljem hodim k šmarnicam. Pridno se učim, da bom imel čim boljši uspeh v šoli. Premišljuje, že o tem, kako in kje bom preživel počitnice. Letos na morje ne bomo šli, ker ata in mama pravita, da nam finančni minister tega ne dovoljuje. Obljubila sta mi pa, da bom lahko šel na duhovne vaje, ki se jih že tako veselim. Svetujte mi, kako naj čas počitnic preživim, in pošljite mi spored duhovnih vaj...“ Tako piše trinajstletni prijatelj Jože.

Ko sem se pred kratkim pogovarjal s skupino birmancev o tem, kaj so počitnice in kako naj jih preživimo, so bila mišljenja zelo različna. Naj navedem nekaj misli. Počitnice so čas, ko ni treba iti v šolo. To je čas, ko grem k stari mami in tam pomagam. Med počitnicami gremo na morje in v hribe. Pri nas počitnic ne poznamo, ker sem doma na kmetiji in je vedno veliko dela. Počitnice so čas, ko nimam kaj delati. Živim v mestu in počitnice so čas, ko se najbolj dolgočasim. ltd.

Čeprav ne morem dati natančnih navodil, kako in kje preživeti počitnice, bi le rad komu pomagal, da bi počitnice preživel lepo in koristno.

Najprej moram reči, da počitnice niso čas, ko človek nič ne dela. To ni čas, ko bi naj človek samo jedel, pil in lenobo pasel. Znan je rek, da je ‚lenoba vseh grdob grdoba‘. Pravzaprav tudi lenarjenje utruja. Telo se poleni, duh otopi in volja ohromi.

Počitnice so zelo važen čas v letu. Morajo biti delovni čas, samo na drugačen način. V tem prostem času se moramo znati zaposliti, sprostiti in od-

počiti. Potrebno je razvedrilo, duševna sprostitvev in tudi duhovna osvežitev. V bistvu gre za iskanje ravnotežja med enim in drugim. Gre torej za pametno uporabo prostega časa.

Sv. Janez Bosko je bil pravi mojster, kako napolniti prosti čas fantov. V ta namen je prirejal razne igre, izlete v naravo, primerne zabave, peš romanja, delo in molitev. Zavedal se je, da so prav počitnice v brezdelju najbolj nevarne za fante. Prav v brezdelju in tavanju sem ter tja najprej zaidejo v slabo družbo in se moralno pokvarijo. Pogosto je mladino opozar-

jal, da duhovno življenje ne pozna počitnic. Svojim fantom je napisal spominček za počitnice, ki se glasi:

- Vselej se varuj slabih tovarišev, slabih knjig in slabih pogovorov. (Danes bi prav gotovo še dodal: varuj se slabih filmov in neprimernih TV oddaj.)
- Vsak mesec opravi pobožnost prvih petkov.
- Vsako nedeljo bodi pri sveti maši in pridigi ter sprejmi sveto obhajilo.
- Vsak dan izmoli jutranjo in večerno molitev...

Ob tem ti še svetujem, da vzameš v roke kakšno dobro knjigo. Rad pomagam pri fizičnih delih. Priskoči na pomoč starejšim, zlasti bolnim. Bodi plemenit tudi pri športu in razvedrilu. Trudi se, da bo razveseljeval druge in ohranjal notranji mir, mir srca. V prizadevanju, da dozoriš v dobrega kristjana in poštenega državljana, ti lahko veliko pomagajo tudi duhovne vaje. Pogovori se o tem s svojimi starši, ki ti bodo udeležbo prav gotovo z veseljem omogočili. Lepa želimeljska dolina in njeni dobri ljudje te z veseljem pričakujejo...Nasvidenje.

Ivan Turk

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine

Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

Uprava: KNJIŽICE, Ljubljana—
Rakovnik

Leto 60(1987)
Številka 3 (1. julij 1987)
Ureja uredniški odbor. Glavni
urednik Bogdan Kolar
Odgovarja dr. Stanis Kahne

Tisk:
Marko Kratochwill, Ljubljana
Sloškova 8

Fotografija na naslovni strani:
foto SBS

Naslov:
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 — p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega
davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V slo-
venskem jeziku izhaja od leta
1904.

Po svetu izhaja v 39 izdajah in v
18 različnih jezikih (letna naklada
preko 10 milijonov izvodov):
Argentina—Avstralija—Avstrija—
Belgija—Bolivija—Brazilija—Čile—
Ekvador—Filipini—Francija—Gva-
temala—Indija (angleški—malaya-
lam—tamilski in telugu)—Irska in
Velika Britanija—Italija—Japonska
—Jugoslavija (slovenski in hrvaški)
—Kanada—Kitajska (izhaja v Hong-
kongu)—Kolumbija—Koreja—Lit-
va (izhaja v Rimu)—Malta—Mehika
—Nemčija—Nizozemska—Paragvaj
—Peru—Poljska—Portugalska—San-
to Domingo—Španija—Tajska—
Urugvaj—Venezuela—Zaire—Zdru-
žene države Amerike.

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine doma
in po svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik
je don Boskov dar vsakomur,
ki ga želi. Hvaležni smo za vsak
dar, ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

spoštovani bralci Salezijanskega vestnika

*Čprav vsi ne obiskujemo več šolskih razredov in predavalnic,
so šolska leta vendarle tudi za nas zaključena obdobja,
ki nam narekujejo ritem našega življenja.*

*V junijskih dneh so se zaprla šolska vrata.
Začeli smo počitnice.*

*Za dobra dva meseca nas bodo prevzemale druge skrbi,
morda načrtovanja, iskanja poti za jesen, ko bodo ponovno prišle
šolske in v naših cerkvenih skupnostih veroučne skrbi.*

*V teh dneh se bo našel kakšen trenutek več za branje,
morebiti za to le ni bilo zadosti priložnosti v preteklih mesecih.*

Vestnik tudi za takšne priložnosti prinaša kaj zanimivega.

*Vsem, tudi tistim, ki ne bodo poznali počitnic ali bodo ti dnevi
še posebej naporni pri delu na polju, na travnikih in drugod,*

želimo veliko dobre volje in povsod varstvo ljubeče božje roke.

*Za praznik Marije Pomočnice smo doživeli na Rakovniku in še kje
pravo marijansko zmagoslavje. Marsikdo, ki se sicer redno udeležuje
srečanj na Rakovniku, je bil prepričan, da se že dolgo ni zbralo
toliko častilcev Marije Pomočnice, kot jih je prišlo letos.*

Čudovita majska nedelja je shodu dala svoj pečat.

V senci krošenj dreves okoli lurške votline ni bilo prevroče.

*Istočasno je bilo za vse dovolj prostora. Lahko bi rekli, da sta
bila sobota in nedelja dneva zbranosti in molitve,*

s škofom Stanislavom Leničem za duhovne poklice v soboto

dopoldne, z nadškofofom Francem Perkom pri češčenju božje

Matere in molitvi za njeno varstvo in pomoč v soboto zvečer

*in celo nedeljo. Prepričani smo, da bo Marija bogato poplačala
zvestobo in velikodušnost.*

*Med članki, ki jih prinaša tretja številka Vestnika, bi vas radi opo-
zorili le na nekatere. Že nekaj časa je čakal na objavo članek*

o don Boskovih prostovoljках, redovni ustanovi, ki si sredi

vsakodnevnega okolja prizadeva za uredničevanje evangeljskih

vrednot. Spodbude za pričevanje in poslanstvo jemljejo iz

zgleda apostola mladih, zato se tudi imenujejo po njem.

Njihov začetek je še en dokaz, da je božji dar poklica sv. Janezu

Bosku zelo aktualen tudi danes in odgovor na vznemirljiva

vprašanja našega časa. Objavljen je drugi del življenjepisa božje

služabnice s. Terezije Valse Pantellini, sestre Družbe hčera Marije

Pomočnice. V tej in še v naslednjih številkah boste lahko prebrali

o prijateljstvu in vzgoji zanj, kot tudi druge vzgojne članke.

Iz Burundija sta morala oditi misijonarja Gusti Horvat in Jože

Mlinarič. Slovo od ljubljene dežele in razmislek o novem delu

označujeta misijonske strani.

Na straneh Vestnika smo vas že večkrat povabili, da bi zapisali

svoje spomine na prvo srečanje s salezijanci in don Boskom.

Kar nekaj odgovorov smo že prejeli.

Za gosta te številke pa vam predstavljamo dolgoletnega župnika

in dekana v Ribnici in v Komendi, g. Viktorijana Demšarja.

V spominih je segel daleč v preteklost, v čas pred prvo svetovno

vojno in nam predstavlja Rakovnik iz tistih časov.

Veliko veselje in zadovoljstvo nam pripravljajo vedno novi

sodelavci, ki želijo obogatiti Salezijanski vestnik. Oglasite se.

Kolikor bo le mogoče, bomo objavljali. Tako Vestnik postaja

glasilo velike salezijanske družine. Vsem bralcem prisrčne

pozdrave.

Blagoslov zvonov v Radencih

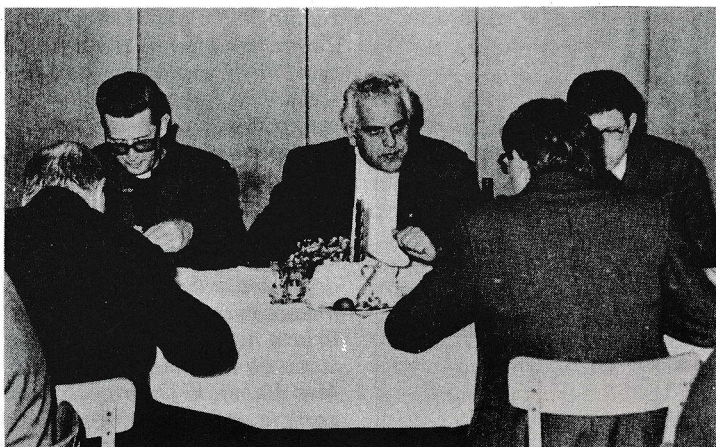
Nova cerkev sv. Cirila in Metoda v Radencih je dobila dragocen del opreme za opravljanje svojega poslanstva. V nedeljo 3. maja je mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej ob somaševanju dvajsetih duhovnikov in udeležbi velikega števila vernikov blagoslovil dva zvonova. Zvon, posvečen sveti Družini, je težak 500 kg. Uglašen je na ton giš. Podarili so ga dobri ljudje iz Stuttgarta. Drugi je dvesto kg težji, uglašen je na ton fis. Oskrbeli so ga kapelski in radenski verniki. Posvetili so ga v spomin 100-letnice don Boskove smrti. Tretji zvon še ni na svojem mestu, predvidoma bo tehtal 1200 kg, v zvonik pa ga bodo postavili, ko bo cerkev posvečena. Pri obredu blagoslovitve novih zvonov so peli združeni pevski zbori iz Radenec in s Kapelskega vrha. O gradnji cerkve in poslanstvu zvonov je govoril domači župnik, graditelj nove župnijske cerkve Franc Levstek. Zvon zbira ljudi k maši, opozarja na kraj nesreče, ob angelskem češčenju vabi k molitvi, navčeh pa k poslednjemu slovesu. Zvon vselej naznanja božje stvari.

fm

Obisk avstrijskega inšpektorja

Prve dni maja se je v nekaterih salezijanskih skupnostih mudil inšpektor dunajske inšpektorije dr. Josef Keler, ki z veliko naklonjenostjo in razumevanjem spremlja delo ljubljanske inšpektorije. V srečanjih so se utrdile vezi, ki so se začele spletati na začetku tega stoletja, ko so salezijanci iz nekdanje

Avstro-Ogrske imeli skupno provinco Angelov varuhov. Iz nje se je v letu 1925 osamosvojila inšpektorija sv. Cirila in Metoda s sedežem v Ljubljani. Sprva je obsegala celotno novonastalo Jugoslavijo, leta 1972 pa je bila ustanovljena inšpektorija sv. Janeza Boska v Zagrebu. V dunajski inšpektoriji živi in dela več slovenskih salezijancev. Na fotografiji je inšpektor Keler v pogovoru z inšpektorjem Antonom Koširjem in drugimi salezijanci.

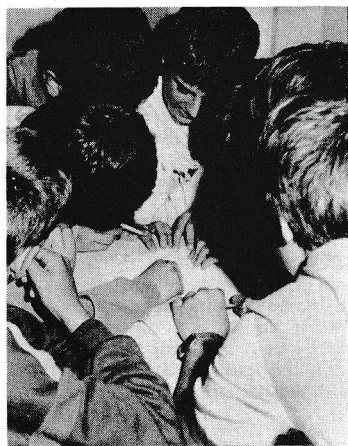

Srečanje ministrantov ljubljskih župnij

Za ljubljanske ministrante je druga nedelja v maju, nedelja po prazniku Dominika Savia, zavetnika ministrantov, poseben praznik. Vsako leto se namreč na ta dan zberejo na Rakovniku, da preskusijo svoje znanje na ministrantskem kvizu. Letos je bil kviz 10. maja, udeležilo pa se ga je okrog 250 ministrantov iz sedemnajstih ljubljanskih župnij.

Ministranti so bili po starosti razdeljeni v tri skupine. Pri mlajših (1. do 5. razred) so imeli največ uspeha ministranti

iz Šiške, ki so si zmago priborili z dodatnimi vprašanji. Drugi so bili ministranti iz Šentvida in tretji iz Dravelj. Tudi v srednji skupini (6. do 8. razred) so bili v znanju najbolj podkovani ši-

šenski. Brez dodatnih vprašanj so ugnali tekmece iz Dravelj in Rakovnika. Pri pošolski skupini so pred ministranti iz Bežigrada in Šentvida zmagali ministranti iz Ježice. Prehodni pokal Dominika Savia so si z dvema zmagama priborili ministranti iz Šiške. Srečanje so začeli in sklenili s prošnjo za nove duhovniške in redovniške poklice. Isto nedeljo smo namreč obhajali nedeljo Dobrega pastirja.

LMc

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku

Letošnje praznovanje je bilo lepo doživetje, kot si jih je mogoče samo želeli. Spremljalo na nas je prijetno vreme, ki je omogočilo, da so prišli romarji z vseh koncev slovenske zemlje. Sobotno dopoldansko molitveno srečanje molivcev za duhovne poklice je bilo prvo dejanje letošnjega srečanja. Cerkev je bila polna, pridružile so se nam različne redovne skupnosti, ki so vodile molitev. Ob škofu dr. Stanislavu Leniču je somaševalo več duhovnikov. V svojem nagovoru nas je škof spodbudil k vztrajnosti v molitvi in k za-

upanju v Marijino pomoč. „Če je katera zadeva v Cerkvi važna in velika, je to molitev za duhovne poklice,“ je med drugim zatrdil.

V poznem popoldnevu pa so pričeli prihajati romarji za spomladanski romarski shod. Ko se je zvečer začela odvijati procesija proti lurški votlini, je bila večina še na prostem. Veliko nas je bilo. S petjem, molitvijo, sodelovanjem pri mašni daritvi smo dali čast nebeški Materi. Voditelj bogoslužja, beograjski nadškof dr. Franc Perko, nam je predstavil Marijo kot prvo ljubezen sveta, ki ji je Oče izkazal posebno ljubezen in v njej tudi nam, ter našo pomočnico, ki je vselej pripravljena, da nam pomaga in stoji ob strani. S pesmijo sta sodelovala

rakovniški mladinski zbor in zbor salezijanskih sešter. Procesija z lučkami se je odvila v cerkev, večerni shod pa s tem ni bil zaključen. Kar polna cerkev je ostala še naprej, vso noč. Mnogi so vztrajali v molitvi in prepevanju vso noč. Za spomin so prejeli Marijino podobo s posvetilom. Ob zgodnjih jutranjih urah je bila na vrsti prva maša. Te so bile nato vsako uro, vse lepo pripravljene, s slovesnimi nagovori in ob polni cerkvi.

Lepo vreme in toplo sonce je popoldne privabilo še številne Ljubljancane, ki so z romarji od drugod, avtobus je prišel tudi iz Koroške, iz Prekmurja in Šentruperta, pripravili veličastno procesijo. Ob pol treh smo najprej prisluhnili mešanemu pevskeemu zboru „J.P. Galus“ iz Koroške, ki nam je zapel pet Marijinih pesmi, nato smo pa v procesiji z Marijinim kipom odšli k lurški votlini. Zopet je slovesnost vodil beograjski metropolit in spregovoril o Marijinem mestu v zgodovini slovenskega naroda. Od bregov Golovca je odmevalo navdušeno petje koroškega zbora in vseh navzočih, molitev in zbrana pobožnost. Kar težko je bilo slovo. Hvala Mariji za lep dan, hvala vsem, ki ste jo obiskali. Ona je še naprej z nami, vselej pripravljena, da nam prisluhne.

»Prerokbe že zore v dopolnjevanje ...«

(FRANCE BALANTIČ)

Napori, vztrajnost, žuljave roke, premagovanja, odpovedi; srečni trenutki, polni prijateljstva, veselja, mladosti, zaupanja, vere in nenehna božja navzočnost v duši, ki je vse prepletala.

Škof je s polaganjem rok blagoslovil ta leta priprave in jih daroval Očetu. V izvoljene se je razlila moč Duha posvečevalca: Blaž, Stojan in Janez so postali Kristusovi duhovniki za službo človeku.

Življenje je dar. V šelestenju dozorele pšenice, v dolgih sprehodih med trtami, ob pesmi klopotca se mi je utrnilo to spoznanje. Sem, živim, ker je Bog tako hotel. Do tega nezaslužnega daru imam eno samo pravico: da ga vrnem Njemu, iz čigar darežljive roke sem ga prejel. Skupaj s tem spoznanjem se je rodila v meni zavest: poklican sem!

Kadar spregovori Bog, človek čuti, da mora odgovoriti. Blaž, Stojan in Janez, kje so začutili klic božji? In roka Vsemogočnega, kje se jih je dotaknila? Mogoče v lepoti Storžiča, ki kraljuje nad Trstenikom? Ali v neskončnosti banatske ravnine, v žito odete? Ali v šepetanju prostranih gornjegrajskih smrekovih gozdov, mračnih in spoštovanje vzbujajočih?

Danes stojijo na začetku svoje duhovniške poti. Na ustnicah nosijo nasmeh, v rokah dobroto, navdušenje in ljubezen v srcih. Oznanjali bodo Kristusa. Sredi tega našega časa bodo prižigali luč upanja.

● Vsak začetek je težak. Strah pred porodnimi bolečinami nosi v sebi. Zanikanje, preseganje preteklosti ga zaznamuje. Tudi z odločitvijo za duhovniški poklic je tako: ko se človek odzove, nujno spremeni življenje. Blaž, kaj te je nagnilo k odločitvi, da postaneš duhovnik?

„Svojo pot sem začel nekoliko negotovo. Nisem doživel kake-

ga posebnega dogodka, ki bi mi jasno potrdil namero, da postanem duhovnik. V letih priprave pa sem postopoma odkrival svoje mesto v salezijanski družbi in Kristusovo izvolitev.“

● Življenje je pestro. Pozna sonce in sence, rože in trnje. Na poti poklicanosti si gotovo tudi ti doživljal trenutke, v katerih te je Bog kalil in preskušal?

„Kdo ne pozna takih trenutkov v svojem življenju? Človeka lahko spravijo v melanholijski obup ali pa ga vodijo v novo življenjsko izkušnjo, ga odprejo za novo spoznanje, mu dajo novega zagona. Krivičen bi bil do sebe in do drugih, če ne bi priznal, da sem se v svojem življenju srečeval s takimi trenutki. Toda z voljo, vztrajno molitvijo in zaupanjem v moč Svetega Duha zmora človek marsikaj. V dvomih sem vedno prosil Svetega Duha za razsvetljenje. Hočem reči dá življenju in Gospodu, ki me je poklical.“

● Z geslom, ki si si ga izbral kot novomašnik, si hotel poudariti neki cilj, h kateremu boš usmerjal svoj duhovniški korak.

„Tudi tako bi lahko rekel. Poklicanost sem vedno doživljal kot bistveni del svojega življenja: „Niste vi mene izvolili, temveč sem jaz izvolil vas in postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane“ (Jn 15, 16). Mnogokrat sem se že in se še sprašujem o svoji poklicanosti, o svojih sposobnostih; toda na koncu vseh vprašanj in iskanj me vedno čaka Kristus s svojim odgovorom: Niste vi mene izvolili... Vsi, ki verujemo vanj, smo izvoljeni. S tem prejemo od njega nalogo, da obrodimo sad za druge. To dolžnost sprejemam z večjo odgovornostjo. Kristus me je izbral za duhovnika, za službo, ki je v svojem bistvu razdajanje za druge. Sprejemam jo z veseljem, kajti vem, da mi bo dal Oče vse, kar ga bom prosil v Kristusovem imenu. Zaupanje v Kristusa in njegovo obljubo mi daje gotovost upanja.“

● Upanje, kaj bi brez njega? Pol življenja je upanje. Pomeni vzpon preko vsakdanjosti, večkrat puste in turobne. Vsak se hrani z

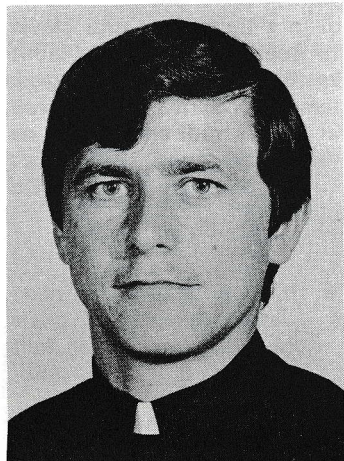
njim. Tisto, kar je človeškega nekje globoko v nas, je vsem skupno. Odprtost za resnico, dobroto ni zamejena z narodnostnimi in drugimi mejami. Med rodovitna banatska polja onkraj Donave je Bog poslal svojo besedo. In obrodila je sad. Stojan, pot na katero si stopil, v želji, da bi sledil Kristu-

tih Štefanu Zorku, Antonu Horvatu in Stanku Tratnjeku."

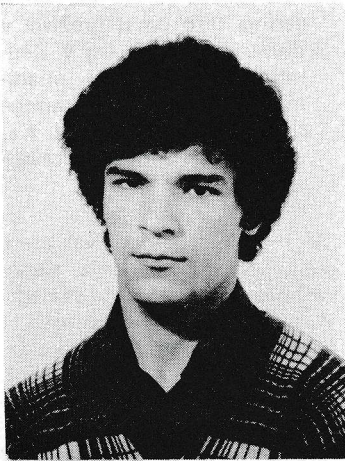
- Tudi Slovenije si se v času trinajstletnega bivanja privadil...

„Res je, med Slovenci sem preživel skoraj polovico svojega življenja. Čutim, da se moram zahvaliti vsem, ki ste mi v teh le-

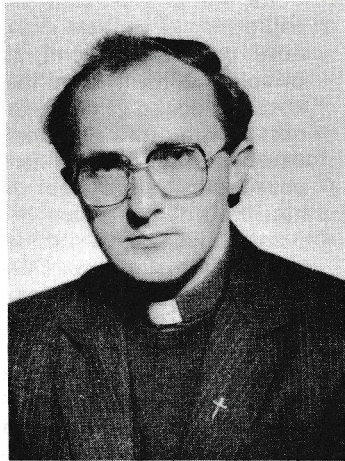
‘Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal’ (Mt 28,19–20). Verujem, da mi bo Gospod dal dovolj modrosti za oznanjevanje njegovega evangelija in za pravilno ravnanje; da mi bo dal dovolj moči za zvestobo oblj-

BLAŽ CUDERMAN, doma iz vasi Babni vrt, župnija Trstenik. V družini je sedem otrok, Blaž je četrti. Oče se je leta 1961 smrtno ponesrečil. Novo mašo bo imel v domači župniji Trstenik dne 12. julija.

STOJAN KALAPIŠ, doma iz Belega Blata pri Zrenjaninu. Ima še devet bratov in tri sestre. Stojan je po vrsti peti. Novo mašo bo imel v župniji Belo Blato dne 19. julija.

JANEZ POTOČNIK, doma iz vasi Florjan, župnija Gornji grad. Ima še dva brata in eno sestro. Vsi so že poročeni. Novo mašo bo imel 12. julija v Gornjem gradu.

sovemu klicu, te je pripeljala v Slovenijo. Kako si sploh prišel v stik s salezijanci?

„Za salezijance sem prvič slišal šele v prvem razredu gimnazije. V naši župniji, v Belem Blatu, so sicer delovali že deset let, vendar se ni nobeden izmed njih hvalil, da je salezijanec. Poslali so me v Želimplje, kjer sem končal gimnazijo in noviciat. Uspelo mi je поблиže spoznati salezijance in salezijansko delo. Ugotavljam pa, da marsičesa še ne vem. Salezijance je težko spoznati in razumeti in še se bom moral poglobljati v našo družbo, ki je tako preprosta in zapletena obenem. Pri odločanju sem imel lep zgled v sobra-

tih pomagali, da sem dosegel svoj cilj. Slovenija mi bo ostala vedno v lepem spominu kot moja druga domovina.“

- Tvoje novomašno geslo razodeva, da se zavedaš poslanstva, ki ti je zaupano. Izkušnja verske in narodnostne različnosti se je že v otroštvu vrasla v jedro tvoje osebnosti. Kaj si želel poudariti z izbiro gesla?

„Apostoli so bili v Jezusovi šoli komaj tri leta. Moja hoja za njim pa traja že dobrih dvanajst let. Upam, da sem po tolikem času vreden vzeti zares Jezusovo zadnje naročilo apostolom:

bam in poklicu, da bom kos preskušnjam, ki me na duhovniški poti še čakajo.“

- V vaši vasi živijo ljudje različnih narodnosti iz različnih veroizpovedi. S kakšnimi občutki odhajaš med svoje rojake kot duhovnik?

„Z inšpektorjem Antonom Koširjem sva že izdelala okvirni načrt mojega bodočega dela. Določil me je za kaplana v Mužlji in Boki. Vsem je znan Jezusov izrek: ‚Prerok ni brez časti, razen v svojem kraju‘ (Mr 6,4). Ne morem reči, da grem z veseljem med svoje ‚rojake‘. Grem, ker me tja pošilja-

jo predstojniki in ker me kliče dolžnost, ki mi jo nalaga Gospod."

- Božji načrti so skrivnostni. Zahtevajo predanost, vero, zaupanje. Naš čas tem vrednotam ni naklonjen. Usmerjen je v trenutek: sedaj bi radi vse vedeli, vse razumeli. Toda, če bi odstranili vse pajčolane, ki varujejo skrivnosti pred našimi očmi, ali bi sploh še imeli kaj pričakovati? Tudi božja naklonjenost bi nam ostala skrivnost, če ne bi prišel Jezus in nam povedal, kakšen je Oče: da nas ljubi, da nam vsem želi polnost življenja, da skrbi za nas z očetovsko roko. Očetovo ljubezen je nosil v sebi tudi Jezus. Življenje je daroval za nas. Pod podobo kruha in vina ostaja še vedno z nami: še vedno se po duhovnikovih rokah dan za dnevno daruje.

Janez, ob premišljevanju Jezusovega življenja in svoje poklicanosti si spoznal svoje poslanstvo. Kaj te je spodbudilo, da si si za novomašno geslo izbral stavek: „Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce“ (Jn 10,11)?

„Podoba Jezusa Kristusa, dobrega pastirja, me že več let močno nagovarja. Ne le zato, ker jo je zapisal apostol Janez, moj krstni zavetnik, ampak predvsem zato, ker je ta podoba našega Učenika sama na sebi izredno bogata in pomenljiva. Dobri pastir osvaja s krotkostjo in daruje sam sebe. Je in mora biti zgled slehernemu duhovniku. Tudi naš veliki vzgojitelj je po njegovem zgledu postal pastir množice svojih fantov. Podoba Jezusa Kristusa, dobrega pastirja, je navzoča tudi v pravih naše družbe. V svojem vzgojnem poslanstvu bi se morali navdihovati pri njem. Za

novomašno in duhovniško geslo sem si izbral te besede, ker vidim v njih osmisliitev vsega svojega življenja in poslanstva: popolno darovanje za tiste, h katerim bom poslan."

- V letih bogoslovja si posvetil veliko časa vzgoji ministrantov na Rakovniku, zadnje leto pa si preživel v domu duhovnih vaj v Želimljem. Z mnogimi mladimi fanti si se srečal, mnoge si tudi поблиže spoznal. Kaj te je ob njih posebej prevze-lo?

„V mladih sem odkrival predvsem bogastvo življenja, sledove božje milosti, Boga samega. V njih ni z dolgočasnosti in naveličanosti, ampak velika želja po življenju, veselju, igri, prijateljstvu, darovanju, ljubezni, spreobračanju... Mnogi doraščajoči so me presenečali z odgovornim gledanjem na lastno življenje, zavzetim krščanskim življenjem in s pristnimi odnosi prijateljstva do vseh; drugi s svojo iskrenostjo in odprtostjo v pogovorih, tretji s požrtvovalnostjo v službi Cerkv in oltarju. S talenti, ki so jim bili dani, odgovorno trgujejo."

- Naš čas je marsikaj razvrednotil. Tudi služba duhovnika se je znašla v skrajno čudnem položaju: javno mnenje jo zanika, ljudje pa nasprotno znova odkrivajo vrednote, ki jih prinaša duhovnik v njihovo življenje. Gotovo tudi sam čutiš to

dvojnost, ki jo postavlja pred tebe resničnost vsakdanjega življenja. Kako to dvojnost premagati? Ali, kakšen bi moral biti danes po tvojem mnenju vzoren duhovnik?

„Naj bo čas takšen ali drugačen, Jezusove besede še vedno veljajo: „Biti v svetu, pa ne od sveta.“ Biti mora človek za ljudi in z ljudmi, pa tudi človek za Boga. Človek dela in molitve. Biti mora luč, ki preganja temo in odkriva lepoto; zvon, ki vabi, a tudi opozarja na nevarnosti in zmote. Biti mora z ljudmi, da bi jih pripeljal k Bogu."

- In če bi ti za konec rekel: „Janez, sedaj ko si postal duhovnik, povej, kar želiš; reci, kar ti leži na srcu!“ Kaj bi odgovoril?

„Najprej bi se zahvalil Bogu za poklic. Zahvalil bi se tudi vsem, ki ste me spremljali na poti do oltarja, in dodal bi iskreno prošnjo, da bi me še naprej podpirali z molitvijo. Kaj mi še posebej leži na srcu? V dosedanjem delu sem se srečeval z mnogimi mladimi. Znova in znova so prihajali in prinašali veselje v moje življenje, pa tudi odhajali so in s seboj odnašali košček mojega srca. Takšna je pač resničnost življenja in salezijanskega poslanstva. V sebi kot don Bosko nosim veliko željo, ki sem jo zapisal tudi v novomašno vabilo: „Da bi vas videla srečne tukaj na zemlji in v večnosti!“"

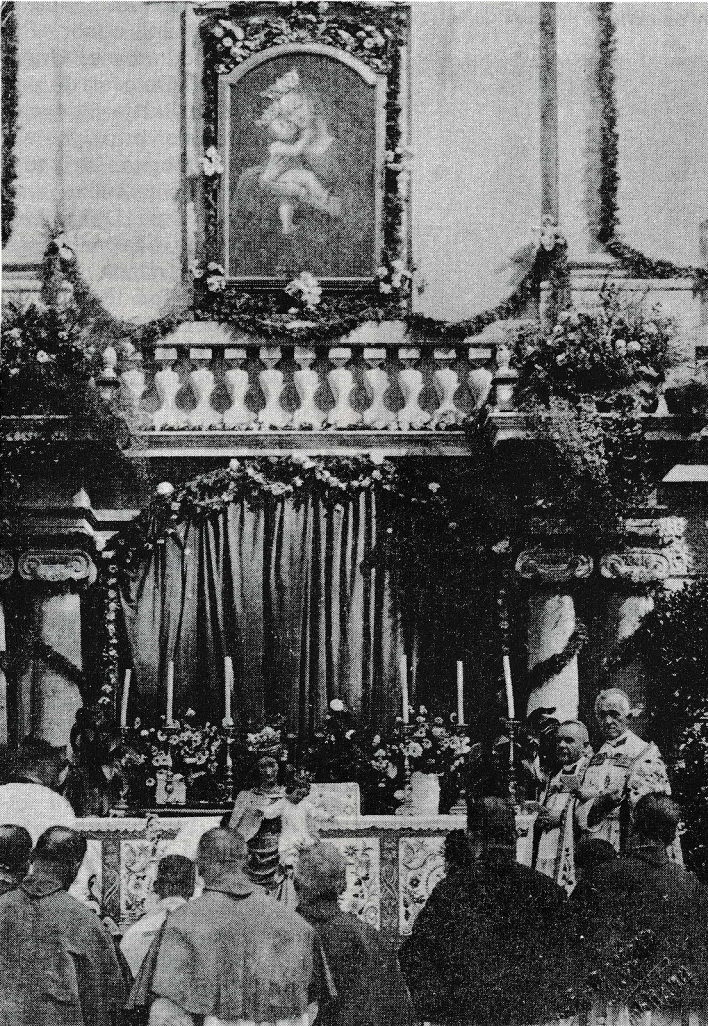
pripravil Martin Lisec

Dragi novomašniki, Bog naj vas spremlja na vaši duhovniški poti in materinska roka Marije Pomočnice naj bedi nad vami. Pri oznanjevanju evangeljske resnice bodite odločni in goreči. In nikoli ne pozabite: življenje vam je bilo darovano, da ga darujete drugim!

Marija Pomočnica in marijanski škof A. B. Jeglič

2. julija mineva 50 let, kar je umrl škof Jeglič, ki je skupaj z nuncijem H. Pellegrinettijem posvetil cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku in istega dne, 8. septembra 1924, kronal njen kip.

Kronanje Marije Pomočnice na Valvasorjevem trgu

V Ljubljani je bil od 6. do 8. septembra 1924 prvi slovenski marijanski kongres.

V soboto 6. septembra so sprejeli v stolnici papeževega odposlanca, salezijanskega kardinala Janeza Cagliera in apostolskega nuncija, nadškofa Hermenegilda Pellegrinettija. Po slovesnem polurnem zvonjenju so se z gradu oglasile fanfare.

V nedeljo 7. septembra so bili po ljubljanskih cerkvah marijanski govori: Marija - varuhinja vere, Marija in bogoslužje, Marija in Cerkev, Marija in Jezusovo Srce, Marija - vzor božjih kreposti, Presveta Trojica in Marija, Mati pod križem, Evharistija in Marija, Pomočnica kristjanov.

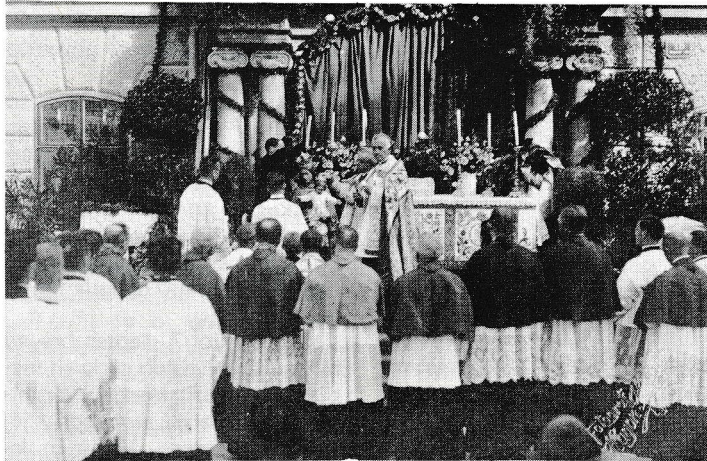
Ob 10. uri je bilo v Unionu zborovanje: Marija Kraljica miru.

Popoldne so v stolnici molili za blagor domovine. V drugih cerkvah so bili stanovski govori za može, za fante, za študente, za žene, za dekleta, za duhovnike in bogoslovce.

V frančiškanski in uršulinski cerkvi so bile nočne molitvene ure pred Najsvetejšim v spravo in zadoščenje.

Na Rakovniku je bilo od 21. do 5. ure zjutraj čiščenje svetniških relikvij.

Na praznik Marijinega rojstva, 8. septembra, je bilo ob 5. zunaj cerkve duhovno opravilo za salezijanske sodruke. Ob 6. je bila slovesna posvetitev nove cerkve Marije Pomočnice. Ob 14. so na Valvasorjevem trgu pri Križankah kronali Marijin kip z Jezusom. Apostolski nuncij je dal krono na glavo Mariji, škof Jeglič pa Jezusu. Naše ljudstvo se je izročilo Mariji Pomočnici s posvetilno molitvijo. Nato se je po mestu razvil slavnostni sprevod s kipom Pomočnice kristjanov na Rakovnik. Pred kipom sta šla škof Jeglič in nuncij Pellegrinetti. Na Rakovniku so opr-

Nuncij in ljubljanski škof kronata Marijo Pomočnico

Procesija s kipom Marije Pomočnice po ljubljanskih ulicah

Del množice okrog križevniške cerkve

vili zahvalo. Kardinal Cagliero je zbrani množici podelil papežev blagoslov. Zvečer je bila razsvetljava novoposvečenega romarskega svetišča.

O kongresu so izdali spominško knjigo, v katero je zapisal škof Anton Bonaventura: „Prvi splošni Marijin shod nas je vse prevzel v sveti navdušenosti. Žal, da se pri človeku še tako globoki vtisi le prehitro izgublajo. Kako dobro ste zadeli, da ste v trajen spomin Marijinega shoda priredili knjigo, ki bo Marijine častilce nanj spominjala. Radi bomo segli po njej.“

V uvodu beremo: „Tiho je delal pripravljalni odbor. Reklame ni bilo nobene. Uspeh nas je očaral. Delovala je pač Marijina misel, ki je močnejša kakor tehniške priprave. Ko Cerkev širi religijo, širi tudi kulturo. Marija je veliko znamenje našega časa. Dokaz zvestobe Mariji je bila veličastna procesija od Križank do Rakovnika. Sto tisoč ljudi je šlo pod vodstvom nuncija in škofa Jegliča za kipom Marije Pomočnice kristjanov. Pokazali so, da so Marijini, zato pa Kristusovi...“

Škof Anton B. Jeglič je bil rojen 29. maja 1850 v Begunjah na Gorenjskem. V svojem dnevniku je zapisal: „Nežno ljubezen do device Marije so mi vcepili dobra mati. Ko sem prišel domov na počitnice, sem vstal prav zgodaj in šel k Mariji na Brezje. Tam sem ji vse razložil. Dolgo sem jo prosil. Predložil sem ji vsa pota, ki me lahko vodijo v življenje. Začelo se je svetlikati. Pomisleki so se razpršili. Pred Marijinim oltarjem sem sklenil, da z božjo pomočjo postanem duhovnik. Kako sem se ji iz vsega srca zahvalil, ve le ona.“

Jegličevo škofovsko geslo je bilo: „Pridi tvoje kraljestvo po Mariji!“ Prepričan je bil, da mu bo njegov načrt uspel s kongregacijami. Vse nedelje je hodil

po župnijah in ustanavljal Marijine družbe. Ob prihodu v Ljubljano jih je dobil 25. Čez sedem let jih je bilo 358. Ponavljal je: „Marijine družbe so prinesle največ blagoslova med naše ljudstvo.“

Ob duhovnih vajah si je zapisal: „Milosti nam Bog naklanja po Mariji. Materine roke, ki nosijo milosti, moramo odpreti. Kako? Z ljubeznijo do nje. Bolj ko jo imamo radi, več milosti nam bo posredovala. Odpirala nam bo pot do Najsvetejšega. Vse bom delal z Marijo, zaradi nje in po njej. Marijino srce naj stopi na mesto mojega srca. Moje življenje naj bo tako, kakor bi izviralo iz Marijinega srca. Marija je moja srednica pred Bogom. Hvala Bogu in Mariji.“

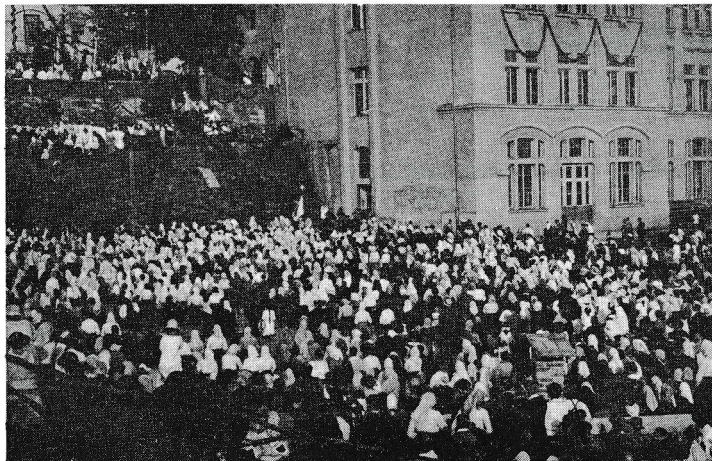
Rad je prihajal na Rakovnik, kjer je opravil več izrednih slovesnosti. Štirinajst dni pred smrtjo je dolgo gledal Marijin obraz in se ji zahvaljeval za materinsko ljubezen. Svoje vernike je rotil, naj ostanejo Marijini. Na katoliških shodih je svoje ljudstvo posvečal in izročal Mariji. V Stični je pred smrtjo dejal: „Kakor sem na zemlji izpred tabernaklja vodil svoj narod, tako bom v nebesih pri Kristusu in Mariji posredoval za svojo domovino.“

V oporoki je imel napisano: „Dušo izročim po rokah Device in Matere Marije presveti Trojici, v katero sem zmeraj prav odkrito veroval in jo častil.“

Svoje življenjsko delo je sklenil tako, kakor je zapisal v grbu, ki sta ga krasili podobi Jezusovega Srca in božje Matere: „Pridi tvoje kraljestvo po Mariji.“

Svoje srce je marijanski škof izročil Gospodu na prvi petek 2. julija 1937, ko je bil sopraznik Marijinega obiskanja.

Ob 50-letnici Jegličeve smrti, to je rojstva za božje kraljestvo, se Marijinemu častilcu in mari-

Blagoslov po končani procesiji na rakovniškem dvorišču

janskemu učitelju zahvaljuje mo:

Imamo zavest, da si ves naš,
da z našo deželo nenehno
živiš,
da se vsak hip v Marijinih
cerkvah mudiš,
da so tvoje molitve z našimi
sklenjene,
da se z Bogom pred Marijo
za nas boriš.

S svojim življenjem najlepšo si misel nam razodel: Mnogo poti drži v nebo, pa nobena mimo Marije. Zahvaljen za misel nebeških domov. Tvoja molitev za domovino bogat blagoslov! (Fotografije nam je podarila g. Štefka Ravnikarjeva iz Zagorja. Za navdih naj ji povrne Gospod po Marijini materinski dobroti.)

Janez Jenko

24. V MESECU V MARIJINEM LETU NA RAKOVNIKU

V Marijinem letu naj bi verniki predvsem v Marijinih svetiščih prenavljali svoje krščansko življenje.

Vsaakega 24. v mesecu bo na Rakovniku mesečni romarski shod:

- ob 18.30 v poletnem času
- ob 18.00 v zimskem času

Uro pred mašo priložnost za zakrament sprave.
Molitvena ura.
Slovesna maša z nagovorom.
Blagoslov Marije Pomočnice.

Sodelovalce bodo različne skupine.

Marija Pomočnica na Rakovniku
vas pričakuje vsakega 24. v mesecu.

»Kdo je ta ...?«

Letos sem dvakrat na poseben način doživiljal obhajanje praznika Marije Pomočnice. V petek 22. maja ko so poromali mladi iz Mohorjevih domov v Celovcu k Mariji Pomočnici v Sele (Koroška) in pa v nedeljo 24. maja popoldne na Rakovniku. V petek mladostni živžav ob igranju inštrumentov, prinašanju cvetja, prižiganju bakle; v nedeljo ob valovanju množic in ljudskem petju, ki „pretrse srce in obisti“. Skupni imenovalec: v njeni navzočnosti se počutiš prerojenega...

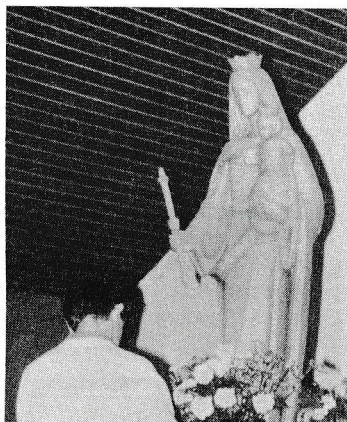
RAZVESELI SE, POLNA MILOSTI!

Kako je neprijetno, če ti kdo pri hitri vožnji in v gostem prometu nenadoma zablati prednjo šipo avtomobila. Ali onečedi tvoja očala... Zdi se ti, kot bi bil spodrežan, zavržen, odpisan... Nelagodnost te prevzame. Lahko sicer preklinjaš, se jeziš, začneš sam „mazati“ druge — problem ostane...

Tako pogosto doživljamo naše skupno človeško potovanje skozi čase, v katerih živimo. Toliko reči nam zastira pogled, blati našo razvidnost, zmanjšuje našo daljnovidnost in bistrovividnost... Hitro napredovanje je v takem primeru nemogoče.

Spomnil sem se na to podobo, ko sem prebral papežovo okrožnico o Mariji. „Milosti polna“, to je njeno resnično ime, pravi papež; tako jo kliče Bog po angelu. Nezamazana, neobrizgana, neometana, neoblatena! Zato ima pogled, razvidnost, bistrovividnost; zato lahko hiti, napreduje, usmerja svojo pot...

Velika intuicija ali notranje spoznanje sv. Janeza Boska je tudi to: ob Mariji se ti zahoče čistega pogleda, daljnovidnosti in jasnovidnosti, zahoče se ti vizije in perspektive. Ob tej „sončni lepoti“, ob njeni „jas-

nosti zvezd“, ob njej — veliki zarji — se ti odstre nov svet, nov dan. V sebi začutiš hrepenenje, podžiga ga skupna pesem, razvneja ga zaupanje, ki ga bereš na obrazih v množici... Obhajanje praznika Marije Pomočnice doživljaš znova in znova kot veliko notranje očiščevanje, kot rast najglobljeja jedra v sebi, ki vendarle hoče „drugačen svet“, ki hoče „novo zemljo“. Vse tisto, priznajmo, kar nam pove beseda milost.

Če je sv. Janez Bosko govoril o brezmadežni Pomočnici, če jo je tako izvirno in spet in spet približeval mladim, potem je to le dokaz, da je Marija kot „polna milosti“ velika preventiva za ljudi in hkrati veliko zdravilo. Kakorkoli zveni pri-

digarsko, vendarle življenje samo potrjuje: dokler ima kaka skupnost, kak narod pred seboj Marijo, mu je zagotovljena prihodnost. Marija ne pomaga le verovati v Boga, pomaga zaživetvi božjo svetost, presajati vase božje življenje.

MARIJANSKO LETO

Medtem smo začeli marijansko leto. Mogoče smo že kar alergični na vsa ta razglašanja „tega ali onega leta v ta ali oni spomin, obletnico, namen...“! Cerkvi ni do novih manifestacij, nastopov, velikih romanj. Cerkvi je le do tega, da bi začeli notranje, v srcu romati, bedeti, hrepeneti. Hrepeneti po izvirni in vedno novi lepoti src. Po življenju milosti in iz milosti. Da bi postajali „polni milosti“, torej jasnovidni in bistrovidni, z veliko razgledanostjo, vizijo in perspektivo. Da ne bi bili odrezani, osamljeni, zavrženi. Kdor se namreč tako počuti v sebi — in to zagotovo napravi predanost slabemu ali grehu — ne more biti nič drugega kakor cokla v napredovanju in hitenju k cilju.

Kristjani bi morali v sebi sprostiti moč in preroškost evangeljske čistoti. Mi, ki smo srečali na poti Marijo Pomočnico, smo povabljeni, da bi se v njeni bližini kot ljudje nenehno prerajali, prenavljali, postajali bolj izvirni, hitri, bistrovidni. Najbolj znani strokovnjak za vprašanja o Mariji je na vprašanje nam znanega Vittoria Messorija, kdo je Marija, odgovoril: „Ni boginja, marveč je najbolj uspela od vsega ustvarjenega, najbolj čudovita izmed vseh žena. Ona je najbolj popolno počlovečila Boga; in Bog jo je, v povračilo, najpopolneje pobožanstvil... Vabi tudi nas, da bi se po milosti pobožanstvil.“

Stanislav Hočevar

»Nimam slabih spominov na salezijance«

Tako je omenil večkrat med pogovorom sogovornik Viktorijan Demšar, od leta 1975 upokojeni župnik in dekan v Komendi, ki bo, če bo božja volja, prihodnje leto obhajal že biserno mašo. Rodil se je 12. marca 1904 v Žireh. V Sloveniji je eden najboljših poznavalcev Petra Pavla Glavarja. Kot priznanje za to je prejel doma že več raznih odlikovanj. Leta 1986 pa je bil imenovan za viteza znamenitega viteškega reda na Malti, odkoder so mu poslali poseben viteški plašč. Od leta 1912 do 1914 je bil gojenec rakovniških šol. Njegovi spomini so dragoceni tudi zato, ker je eden redkih še živečih rakovniških prebivalcev izpred I. svetovne vojne.

Rodil se je v družini sedemnajstih otrok. Imel je 11 bratov in 5 sester. Prvi razred osnovne šole je obiskoval v Žireh. Iz šole grede so se šolarji med seboj radi ravšali. Pa to še ne bi bilo nič posebnega. V šoli je zavrelo, ko je učiteljica ugotovila, da v zadnji klopi res nekaj vre. V zadnji klopi je sedel sin gostilničarja, ki je prinesel plinski kuhalnik — takrat nekaj zelo redkega; zraven njega je sedel sin kmeta, ki je prinesel jajčka, in naš sogovornik Viktorijan, sin obrtnika, ki je prinesel kruh. Učiteljica ni hotela razumeti njihove lakote, ampak jih je pred celim razredom skregala. Kar zamalo se jim je zdelo, zato so sklenili maščevanje.

Določene dne je vsak prinesel v papirnatem škrniclju krastačo, ki jih v okolici ni primanjkovalo. Presenečenje so postavili v kot katedra, ki je z vseh strani zaprt. Ko je učiteljica sedla, da bi v dnevnik zapisala učno snov, je z nogo zade-

la v žabe, ki so prestrašene začele skakati okrog. Učiteljica je bila vsa bleda v obraz in se je kar tresla. Pogledala je po razredu. Sami od sebe so vsi trije vstali in jih priznali svojo „mojstrovino“. Čakala jih je ura šolskega zapora, med katerim je bil z njimi katehet Janko Ceg-

nar. Celo uro so se pomenkovali. In Viktorijan razmišlja sedaj v tretji mladosti: „Bog ve, če se ni prav tisto uro začel buditi v meni duhovniški poklic; prav Janko Cegnar je bil pozneje moj novomašni pridigar.“

Doma so obravnavali ta „kriminal“ veliko bolj tragično. Celotna mama je bila mnenja, da ga bo treba nekam izolirati. Doma so že večkrat brali Salezijanski vestnik in mama se je spomnila, da imajo na Rakovniku tako šolo, kjer se bolj poredni poboljšajo. Tako je bilo sklenjeno, da bo Viktorijan delal drugi razred v „izgnanstvu“ na Rakovniku.

Šola se je začela septembra 1912. Na Rakovnik so poslali z Viktorijanom tudi bratranca Stanka Kopača, ki je sedaj že med rajnimi. Mama je pripravila vse potrebno, potem pa sta ju s stricem pospremila prav do Rakovnika. S konjem so se peljali po cesti Marije Terezije od Žirov do Škofje Loke, kjer sta Viktorijan in bratranec prvič videla vlak in se celo z njim peljala.

V Ljubljani so presedli na tramvaj številka tri. Mlada nadebudneža sta z začudenjem gledala, kako pelje ta voz brez

Biseromašnik Viktorijan Demšar med pogovorom

konj spredaj. „Sem si pa dobro zapomnil, kje gre proga,“ še pripomni sogovornik. Na enem izmed sprehodov na Golovec jima je to pozneje pomagalo: pobegnila sta proti domu.

Na Rakovniku so jih sprejeli v pisarni takoj pri vhodu levo. Ravnatelj hiše in šole je bil Alojzij Kastelic, katehet pa Jože Valjavec. „Najprej so me ogledovali, kot da sem naprodaj. Potem so pogledali papirje in spričevalo, kjer so bile same enice – danes bi to pomenilo same petice – in tako so me dali kar v tretji razred,“ pripoveduje gospod Demšar. Ko sta se mama in stric pogovorila vse potrebno, sta se odpravila nazaj proti Žirem, njiju s Stankom pa pustila na Rakovniku.

Prve dni je bilo v zavodu vse zanimivo, ker je bilo vse novo. Nekoliko pozneje se je oglasil na Rakovniku oče, ki se je vrnil z evharističnega kongresa v cesarskem Dunaju in mu naročil, naj bo priden.

Ko je ponehalo prvo zanimanje, sta se začela spraševati: Zakaj sem sploh tukaj? In odgovor na to vprašanje je bila odločitev za beg domov ob prvi priložnosti. Domači so ju zopet poslali nazaj. Vrnila sta se med neko gledališko predstavo. Sprejel ju je prefekt Stuchly in kmalu je bilo spet vse po starem. In vendar se je zelo spremenilo. Dolgčas je minil, ker sta zagrabila za učenje, pa tudi vse drugo jima je postalo bolj prijazno.

Rakovniški zavodi in cerkev so bili takrat še v izgradnji. Cerkev je bila zgrajena do polovice in pokrita samo zasilno. Zvon je visel na železnem ogrodju na dvorišču med zakristijo in zavodom. Spalnice in razredi so bili v novi stavbi, kjer je bilo pozimi precej hladno. Pod striho je bival „žnidar“ Andrej, pri katerem so morali shraniti vse priboljške, potem pa jim je vsak dan delil iz skupnega „za-

klada“. Dvorana je bila v pritličju nove hiše. Tam je tudi večkrat nastopila godba. Gospod Viktorijan pripoveduje: „Jaz pa sem imel samo bobenček, ki mi ga je posebej poslal po pošti Miklavž od doma.“

Imeli smo precej razvedrila, učenja pa tudi. V maju 1913 so se vsi odpravili na izlet z vlakom v Postojnsko jamo. Tudi godba ni manjkala. Med letom fantje niso odhajali domov, ker so imeli vzgojitelji preveč slabih izkušenj. Sicer so pa mladi zavodski vzgojitelji skrbeli, „da smo bili gojenci vedno zaposleni, ob prostem času pa imeli razvedrilo na zgornjem ali spodnjem igrišču, kjer se mi je večkrat zdelo prav smešno, ko so igrali vzgojitelji z nami v talarjih, ki jih je oviral in opletal okrog nog.“

Praznike so si pripravili v zavodu, poznalo pa se je tudi pri mizi. Pred božičem si je vsak naredil iz papirja svojo štalico. Na sveti večer jo je vsak postavil na nočno omarico ali pult. V cerkvi so se udeleževali vseh pobožnosti, kljub mrazu. Že takrat je bil v cerkvi sedanji kip Marije Pomočnice.

Ob koncu šolskega leta so odlikovanci prejeli posebne diplome. Med njimi je bil tudi Viktorijan Demšar. S pridnostjo je prekril vse zamujeno v začetku leta. Doma so bili diplome zelo veseli. Oče jo je dal v okvir in obesel na steno, pozneje pa se je nekeje izgubila.

Septembra 1914, ko je že divjala I. svetovna vojna, je njegov stric Jernej Kopač, ki je imel v Gorici veliko svečarsko podjetje, poskrbel za vstop na tamkajšnje slovensko gimnazijo, kjer je bil njegov razrednik pesnik Jože Lovrenčič. Zaradi vojne z Italijo pa je jeseni 1915 nadaljeval gimnazijo na škofjski gimnaziji v Šentvidu nad Ljubljano.

Kot kaplan v jeseniškem kotu na Koroški beli je načrtoval

z dr. Wallandom ustanoviti na Javorniku mladinsko skupnost, ki bi jo vodili salezijanci, vendar si je darovalec zemljišča pozneje premislil. V času svojega pastoralnega delovanja je pomagal mnogim fantom priti v rakovniške obrtne šole ali pa do duhovništva. Na poseben način je poskrbel za salezijance v času župnikovanja v Ribnici.

Stiki s salezijanci so ostali, čeprav bolj poslovnega značaja glede romanj, knjižic in drugega. Vseskozi je ohranjal naklonjenost do salezijancev, čeprav so ga bolj poredkoma povabili na kako srečanje. Nekoliko tesnejše stike sta navezala spet z Jakobom Avguštinom.

Viktorijan Demšar se je še posebej zaustavil ob sedanji salezijanski župniji Koprivnik. Tam je organiziral počitniške kolonije dečkov in deklic in po don Boskovem sistemu. Po I. svetovni vojni je prvi začel z tovrstnim delom na Gorenjskem, najprej v Gozdu pri Kranjski gori, potem pa na Koprivniku, kjer je župnikoval Kres. Iz tistih počitniških kolonij je pozneje nastalo nekakšno župnijsko jedro. Dnevi skupnega veselega krščanskega življenja so mladim dajali moči in kazali pravo pot, da so ohranili vero in tesno povezanost v svoji župniji.

Gospod Demšar ohranja mlado srce v današnje dni. Kot prekaljen pastoralist razmišlja: „Šolski verouk ni bil dovolj za mladega človeka. V tistih počitniških dneh pa smo se spoznali od blizu in takrat sem jim lahko povedal marsikaj bolj življenjskega, ker so imeli do tega nekakšen drug pristop. Tam se je ustvarjalo jedro, čeprav je bilo zame kot voditelja naporno, saj sem moral vse organizirati in biti cele dneve med njimi. V letih kaplanske službe nisem poznal počitnic, pozneje pa so bile tudi redke.“

f.m.

V deželi negotovosti in kaljenja vere

Imel sem priložnost ponovnega obiska – zadnjega – sobratov Jožeta in Gustija tukaj v Burundiju, le dobrih 60 km od mojega v Butare. Brata sta me zadržala štiri dni, da se pomenimo o prihodnosti in tudi napišemo skupne predloge predstojnikom. Imela sta opravek v glavnem mestu in tako smo vsi trije že drugi večer tukaj na obali jezera Tanganika, v hiši sester, ki nudijo prenočišče vsem duhovnikom, redovnikom in redovnicam. Sredi mestnega vrveža je oaza bratstva, krščanske domačnosti in pritišanega veselja. Kajti pravega veselja več ni. Vse se vrti okrog vprašanja: Kdaj ti poteče viza?, Koliko časa boš še tukaj?, Kam potem?, Ti pa še tukaj?, Kaj še niste odšli, ne odlašajte, ker je zelo nevarno. In koliko vere razbiram na obrazih starih in mladih misijonarjev, ki spremljajo drug drugega na letališče kot brata brat, sestra sestro.

Tako se nas je zbralo vsaj 40 ob odhodu starejšega belega očeta, Francoza. Celo škof iz Ngozija je prihitel. Močna poteza, smo podebatirali. Ko je veliki jumbo Air France že pohitel med oblake, se mi je utrnila misel: „Glej, vse življenje je pustil tukaj in sedaj za ‚boglonaj‘ je dobil ‚diplomo‘ za odhod.“ Klofuta hvaležnosti! Pa sem takoj pomislil tudi na gospoda Majcena, ki je ob odhodu iz Vietnama dobil podobno ‚diplomo‘. Zgodovina se je preselila v Burundi, da ubere iste korake in skoraj gotovo tudi podobne posledice, ki jih je že moč izkusiti.

136. psalm pri večernicah me je prignal k peresu: „Ob rekah babilonskih smo sedeli in se jokali, spominjajoč se Siona. Na vrbe smo obesili svoje citre.. Kako naj pojemo v deželi pregnanstva, kako naj bomo veseli?“

Pri jutranji maši pa kar ni bilo konec pesmi zahvale, upanja in vere. Ali je vse to potrebno, so si misli sledile druga drugi? Kaj si lazil v vse te nevarnosti boleznih in vsemogočih in nemogočih nadlog, da ti na koncu dajo brco? Če bi vse to vedel, ali ne bi raje ostal v varnem zatišju domovine in prenašal težo evangelizacije med brati in sestrami rodnega jezika. „Tisti, ki sejejo v trpljenju, žanjejo med veselim petjem.“ Prišel bo tudi ta dan vesele žetve, le da bo vse to storil nekdo drug. Takšne so zakonitosti božjega kraljestva. Tako ti iz dneva v dan ostaja kot naloga korak vere, kot prva jutranja osvežitev.

Te in podobne misli so me „nadlegovale“, ko sem motril sklep dela našega Jožeta in Gustija in mnogih drugih redovnikov in redovnic, ki se čez nekaj dni poslovijo od Burundija, kjer so pustili seme evangelija. Belih očetov je bilo 250, danes

Misijonarja Jože Mlinarič in Danilo Lisjak

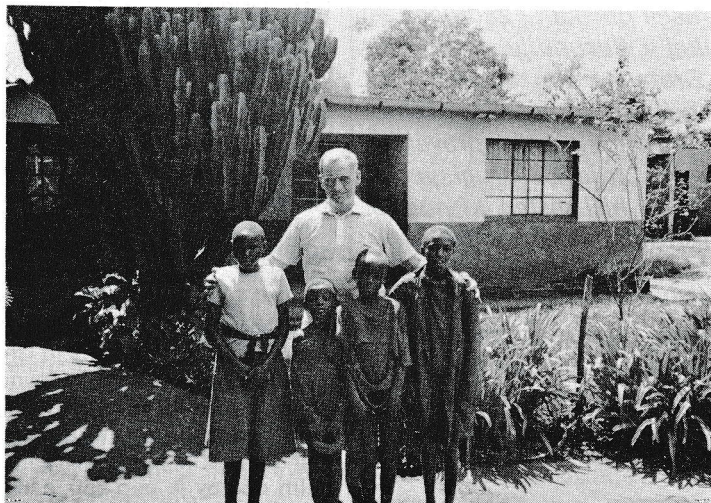
jih je samo še 18. Čez kakšen mesec ne bo nobenega. O drugih bi lahko rekli podobno. Stresi prah s sandalov in pojdi naprej, je Jezusovo priporočilo! Potrebno se bo roditi za novo deželo, čeprav bo mogoče noč bolečin pustila marsikomu bolečo rano na srcu. Moč

strokovnjaki, ki so kot koristni še vedno dobrodošli. In tukaj je drugi začetek konca.

Ena od zadnjih nemških delegacij je jasno povedala vladi, da so prišli kot katoličani in da tudi kot takšni pošiljajo ogromne vsote pomoči. Ta pomoč bo prenehala, ker je razvidno, da

pirani ministri. Moderno suženstvo se nadaljuje, le s to razliko, da so „lovci“ doma. In to zato, ker so eni rojeni za vladanje, drugi za hlapčevanje.

Pa naj mi še kdo skuša navedi, da so afriška ljudstva preskočila prag stoletij v razvoju. Morebiti v tem, da so nekateri s pomočjo zahodnega sveta in tudi (predvsem) Cerkve ozavestili mimo predvidevanj le-teh svoje poklicanosti narediti druge za svoje podane hlapce, moderne sužnje. Za vse druge izmišljene pravljice bo moralo preteči še precej vode in, s strahom rečeno, tudi krvi. Kje najti zdravilo vsem tem „rakastim metastazam“? Samo evangelij je to zdravilo, ki more vztrajno, učinkovito in brez stranskih negativnih učinkov odpomoči in dati celostno zagotovitev osvoboditve afriškega domačina. Zato ostaja še naprej trenutek Cerkve, kot krik v sili za rešitev dostojanstva vsakega človeka, pa naj bo to Hutu, Tuci, Pigmejec ali še kdo

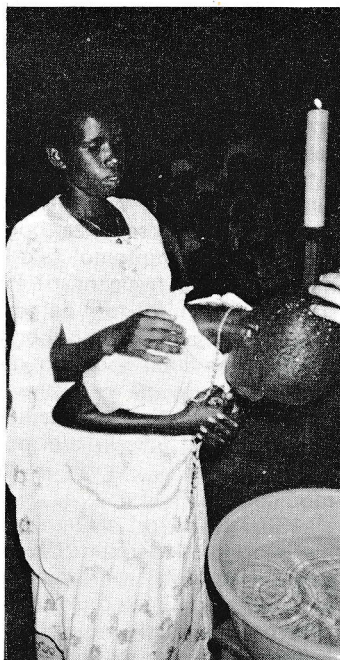
Danilo Lisjak z mladimi

božjih načrtov, nam težko zaznatnih, je hotela takšnih posegov. Toda, saj si nihče ni prišel sem dol nabirat „zemeljskih zakladov“. Tudi na to moraš računati, čeprav nikdar ne misliti, ko se vsako jutro odločaš za prvi DA, kljub vsemu.

Položaj za Cerkev je v Burundiju iz dneva v dan hujši. S. Bogdana Kavčič razbira takšno ugotovitev iz mnogih razlogov in dejstev. Za kamuflažo je predsednik pustil iz zopora sedaj pred veliko nočjo vse duhovnike. Starejši p. jezuit ni hotel oditi ven, ker ne ve razloga, zakaj je sploh prišel noter. Ob štirih vsako jutro, skupaj z drugimi zaporniki, obhaja evharistijo. „Bog me je hotel tukaj,“ zatrjuje. „To je moj zadnji misijon.“

Rdeča propaganda razpihuje mržnjo do belcev, do dobrotnikov. Tako odhajajo tudi laični

je Cerkev preganjana. Seveda ni to nič kaj ganilo predsednika, samodržca, ki s svojo 12 ali 15 % manjšino s pomočjo francoskega naj sodobnejšega orožja (in verjetno še od koga drugega!) in s komunikacijskimi zvezami kroti večino, ki je Hutu in ne Tuci. Vendar tudi ti vodilni že spoznavajo (na tiho, ker se stolčku ne da odpovedati), da so našli nepravga krivca v Cerkvi, ki naj bi spodbujala sovraštvo in šuntala teptane. Prav gotovo, da bo ta vedno na strani le-teh! Problem je torej samo v rasni diskriminaciji med črnici samimi. In če se pridruži še kakšna tovrstna ideologija, potem se ti vse obsodbe vredna nacizem in fašizem zdita dokaj „blaga“. In če slišiš, da je samodržni Boccaso na zatožni klopi, je povsem jasno, da sedijo z njim na tej klopi še mnogi drugi afriški predsedniki in njihovi skorum-

Krst na velikonočno vigilijo

drug. In ne bežimo prehitro v Južno Afriko, kjer je moč kričati in protestirati proti nepravični beli vladi s polnimi želodci in na ves glas. Kaj pa naj poročajo številnejši tisti, ki so že zdavnaj ugotovili, da morajo biti tiho in tudi v tej tišini trepetati od strahu, da te lepega dne kdo od „vsemogočnežev“ ne pospravi s tega sveta, podobno kot si je svetopisemski Ahab zaželel Nabotovega vinograda. Dokazov za razmišljanje v to smer je vse preveč in mnogim je boljše, da ne vidijo luči. Edino iz semena evangelijske ljubezni, ki je stvariteljska božja ljubezen, raste realno upanje, da naše oči nekega dne ne bodo več usmerjene na zunanost človeka, marveč bodo polne božje ljubezni gledale le na srce brata in sestre. S takšnim „orožjem“ nas Gospod vsak dan pošilja na delo v vinograd narodov, kjerkoli bije srce človeka.

In prepričan sem, da bo tudi danes izgnani misijonar prinesel jutri zjutraj na pariško letališče „kovček“ te božje ljubezni, ki je nihče nikdar več ne bo pogasil, saj jo bo zalivala hvaležnost in priprošnja tolikih „malih bogatinov“, katerim jo je misijonar prižgal, kot droben plamenček prave sreče.

Trije taki „kovčki“ bodo v rokah s. Bogdane, g. Jožeta in g. Gustija prispeli tudi v slovensko domovino. Le Bog jih bo pravilno „potežkal“. Mi pa jim lahko s hvaležnostjo vzkliknemo: „Hvala vam, brata in sestra, da ste nas do zadnjega (do nemogočega) dostojno zastopali in pustili vidne sledove moči evangelijske osvobajajoče ljubezni na ljubljeni burundijski zemlji. Naj ta vaš pogum še naprej utrjuje božja pomoč in plemenito srce božje Matere Marije.

Danilo Lisjak
misijonar

Jože in Gusti pregnana iz Burundija

Kmalu po prihodu nam je Gusti povedal: „Pregnan! Zapuстил za vedno! In komaj po osmih letih delovanja! To so besede, ki se v teh dneh pogosto pojavljajo v razgovorih in v mislih. Posebej še, ko se misli vračajo v lepo, zeleno in hribovito deželo Burundi. Osem let res ni veliko, morda za nekoga, ki se je v osmih letih precej postaral ali spremenil. V tej zeleni deželi, v deželi mladih, pa človek ostane mlad ali pa se mu tako le zdi, da je vedno mlad.

Res, osem let je prehitro minilo. Kajti zdaj se je vse, kar

besede v jeziku domačinov in spoznaval navade ljudi, okolje...

sem začel delati v vsej širini in na več področjih pretrgalo. V začetku sem bil res kot novorojenček. Začel sem jecljati prve

Ko se je vse odprlo, sem postal eden od njih, čeprav drugačen po barvi kože. Takšnega so me domačini tudi sprejemali. Zato pa je bilo toliko povezav med nami. Posebej še, ker sem bil ekonom naše misijonske postaje in v vseh materialnih stvareh so se ljudje obračali name. Od njih sem kupal razne stvari za nas, za našo hišo, vrt, živali... Za ljudi sem pogosto kupal v glavnem mestu in jim vse pripeljal. ... V zadnjem času pa je pastoralno delo popolnoma ohromelo zaradi prepovedi in različnih dekretov. Druge stvari so ostale. Zelo me je razveselilo in potolažilo dejstvo, da so naši predstojniki poslali namesto nas na župnijo, čeprav samo par dni pred odhodom, dva burundijska salezijanca iz Zaira.

Molivci in duhovne vaje

Ob koncu marca se je zbrala na Mirenskem Gradu lepa skupnost molivk iz Dornberka, Cola, Goriških Brd, iz Goč in s Kranjskega. Med njimi sta bili dve duhovniški materi, mati bogoslovca in sestra duhovnika.

V molitveno šolo so nas uvedli psalmi pri večernicah in hvalnicah. Doživet je bil križev pot, ki smo ga opravili na dolgi poti ob kapelicah, katere je minulo leto prenovil akademski slikar Lojze Čemažar. Drugi dan smo se pa v cerkvi podobno kakor ob diapositivih navdihovali ob umetniških upodobitvah Gospodovega trpljenja, ki ga je poustvaril slikar Tone Kralj.

Po dopoldanskih meditacijah o spokornosti, spovedi, molitvi in o poklicanosti k svetosti smo se popoldne zbrali k dialogu: „Vprašujete – odgovarjamo.“ Pristopili smo k težkemu vprašanju, ki muči ljudi, zakaj trpljenje. Smisel bolečine in grenkobe življenja. Kuj nas, bridkost, iz izoblikuj za večnostna obzorja, da ne bomo prišli prazni in revni pred božje obličje, temveč po preizkušnjah utrjeni in bogati. Perzijska pesnitev nam je izpovedala, kako v kupi mladostnega ognja, dobrotne ljubezni in posvečenega trpljenja najdemo Boga in odstiramo odrešensko vrednost bridkosti. Bolečina je tista, ki naredi človeka in vzgoji kristjana. Trpljenje je najboljši vzgojitelj, bridkost pa najmodrejša učiteljica življenja.

Vedrina in veselje poslanstva za duhovne poklice sta nas povezovala in osrečevala. Ko so se začeli zbirati župnijski pastoralni sveti, smo njim prepustili prostor. Mi pa smo se poslovlili z obljubo medsebojnega molitvenega spominjanja in srčno hvaležnostjo Bogu za milosti, ki nam jih je dobrotno delil po rokah Žalostne Matere božje, zavetnice veličastnega svetišča na Mirenskem Gradu.

Od 8. do 10. maja smo doživljali in oblikovali molitveno občestvo pri Sveti Trojici (Gradišču) v Slovenskih Goricah. V molitvi bomo ostali združeni. Molili bomo vsak dan tudi za pokojne molivce in sodelavce molitvenega gibanja. Z nami je Gospod in njegova Mati.

Janez Jenko

Mesečni nameni

ZA JULIJ, AVGUST IN SEPTEMBER

Molimo za vse tiste fante in dekleta, ki čutijo v svojih srcih veselje do duhovniškega in redovniškega poklica, a nimajo toliko poguma, da bi se odločili in se odzvali Gospodovemu poklicu.

Počitniški meseci so posebni tudi po tem, da je to čas novih maš, slavij velikodušnih mladih ljudi, ki so odgovorili Gospodu, in cerkvenih skupnosti, ki so jim pomagale, da so svoj poklic lahko uresničili. Radi se udeležujemo takšnih slovesnosti in goreče molimo za njihovo vztrajnost.

MOLITEV ZA DUHOVNE POKLICE V SOSEDNJI AVSTRIJI

Duhovni poklici niso samo po sebi umevni. Za duhovne poklice je treba moliti. Prosit moramo Gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev. Storit moramo svojo dolžnost, Bog pa bo odločil, kakor je prav. Tudi čudeže lahko naredi tudi danes. Mi moramo le zaupati in se prepustiti njegovi volji, ne pa gojiti malodušje.

V slovenskem prostoru že več let deluje molitveno gibanje za duhovne poklice. Veseli smo skoraj povsem iste pobude, ki jo je leta 1983 v Avstriji ustanovil salezijanec Siegfried Muller. V „molitveno skupino za duhovne poklice“, kot se to gibanje imenuje, je vključenih že okoli 500 molivcev in molivk, med katerimi je blizu 15 % mlajših od 25 let. Člani te molitvene skupine si prizadevajo predvsem za to, da bi molitev za duhovne poklice naredili res za svojo osebno molitev, da bi vsak dan izmolili desetko rožnega venca, po možnosti enkrat med tednom šli k maši, se trudili za zgledno krščansko in cerkveno življenje ter opozarjali na možnost duhovnega poklica tiste mlade, ki se jim zdijo za to primerni.

Prav bi bilo, da tudi po naših družinah obnovimo molitev za nove duhovne poklice in za vtrajnost tistih, ki so v službi Cerkve.

J.P.

DUHOVNE VAJE

bodo na Brezjah od 18. do 20. septembra. Prijavite se vsaj teden dni prej!

priloga **fotokronika**

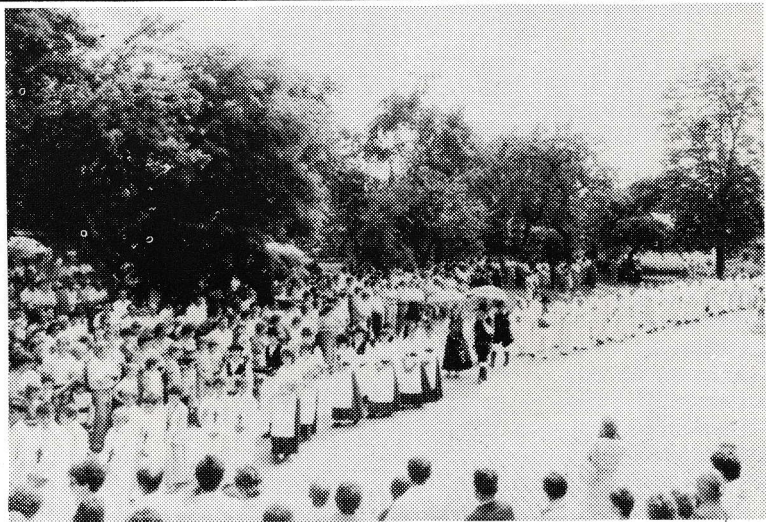
Posvečenje nove cerkve v Radencih

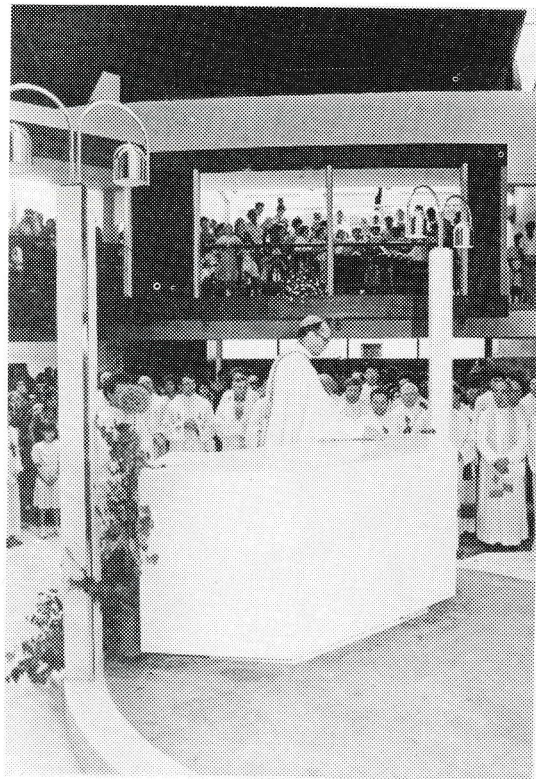

Skupaj smo gradili,
skupaj se Bogu zahvalimo
za novo cerkev
v Radencih

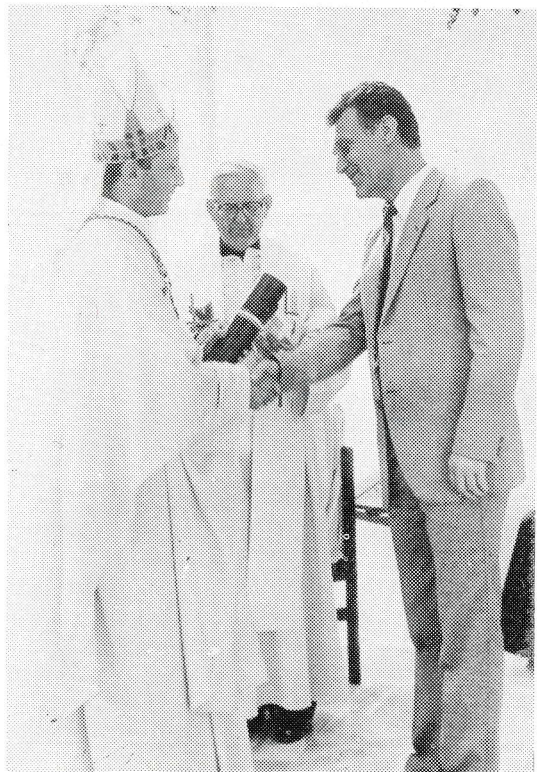
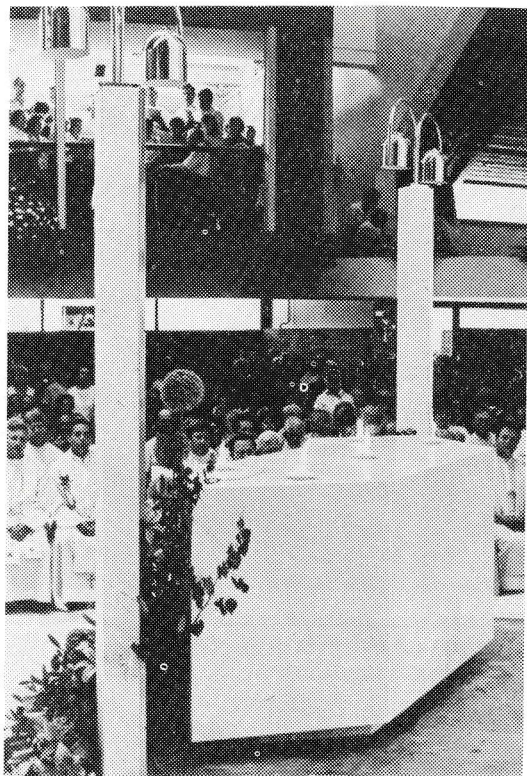
+ + +

Hvaležni smo Bogu
in Mariji Pomočnici
za blagoslov in varstvo,
vsem dobrotnikom
pa za plemenito in
velikodušno pomoč!

Nedeljsko popoldne, 5. julija, praznik slovenskih apostolov Cirila in Metoda, ostaja zapisano v kroniki in srcih vseh udeležencev obreda posvetitve nove cerkve, ki je posvečena svetima bratoma. Od blizu in daleč so prihтели. Večja skupina je prišla iz Stuttgarta, župnije sv. Družine, ki je bila ves čas gradnje tesno povezana z radensko župnijo. Prišli so predstavniki rojakov iz Združenih držav in Kanade, ki so velikodušno podprli prizadevanja radenskih vernikov in župnika. Z njimi so se veselili in Bogu zapeli pesem hvaležnosti.

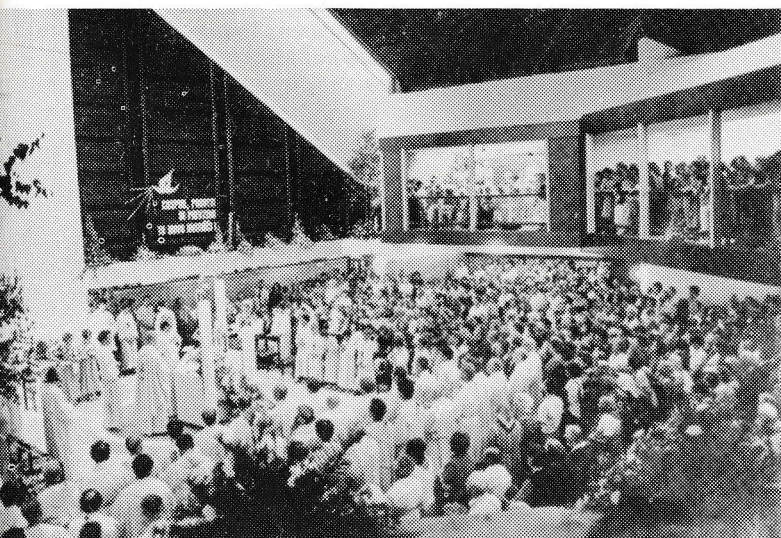
Na predvečer velikega dne za radensko župnijo se je verno občestvo zbralo v novozgrajenem svetišču. Ob branju svetega pisma, s pesmijo in umetniško besedo so doživljali cerkev kot skupni dom, vir življenja ter kraj miru in tolažbe. Načrtovalec dipl. inž. arh. Blaž Slapšak je razložil zamisel celotne gradnje. Večerna molitev je bila zahvala Bogu in vsem dobrim ljudem, ki so pomagali pri gradnji.

Škof Kramberger izroča priznanje načrtovalcu Blažu Slapšaku. V ozadju je župnik F. Levstek.

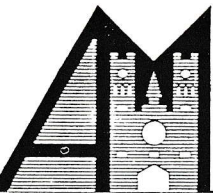

O Bog, posvečevalec in vodnik Cerkve, spodobi se, da te počastimo s praznično hvalnico. Danes hoče tvoje verno ljudstvo s slovesnim obredom tebi za vedno posvetiti to hišo molitve. V njej te bodo pobožno častili, poučeval jih boš s svojo besedo in hranil z zakramenti. Tukaj naj ubogi dobivajo usmiljenje, stiskani prihajajo do prave svobode in vsi ljudje prejemajo dostojanstvo tvojih otrok, dokler veseli ne dospejo do onega Jeruzalema, ki je zgoraj (iz posvetilne molitve).

Veselje je napolnjevalo srce škofa dr. Franca Krambergerja, ko je župnijskemu občestvu pred tremi leti blagoslovil temeljni kamen župnijske cerkve. Tri leta se je župnik Franc Levstek s kaplanoma Lojzeto Zupanom in Francem Brečkom ter vso župnijo trudil, da je zamisel o novem svetišču postala resničnost. Načrtovalec cerkve Blaž Slapšak je moral večkrat spremeniti in dopolniti prvotni načrt. Z veliko osebno zavzetostjo je postavil svetišče, kjer se je na ta praznični dan odprl vrec živne vode in se je Bog naselil med svojim ljudstvom.

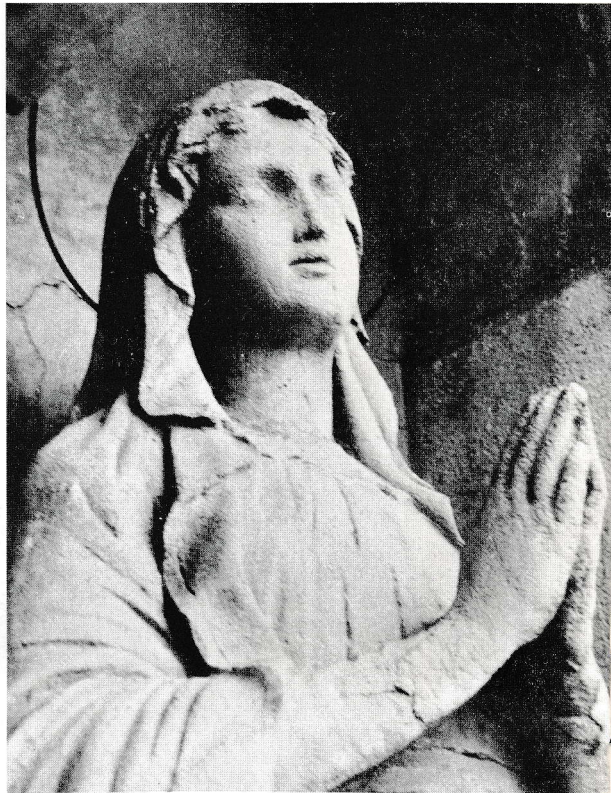

„Kako lepe so noge glasnika, ki prinaša veselo vest,“ je s svtopisemskim pisateljem v mašnem nagovoru vzkliknil škof dr. Jožef Smej. Sveta brata sta iz ljubezni do božje besede in ljudstva, h kateremu sta bila poslana, ustanavljala živo cerkev. Oznanjala sta veliko čast, h kateri je Bog poklical vsakega človeka. Posvetitev novega svetišča pomeni stavbo za trajno izročiti Bogu, jo izvzeti iz posvetne uporabe. Svet kraj, šotor Najvišjega nam je v pomoč za molitev, prejetje zakramentov, za darovanje.

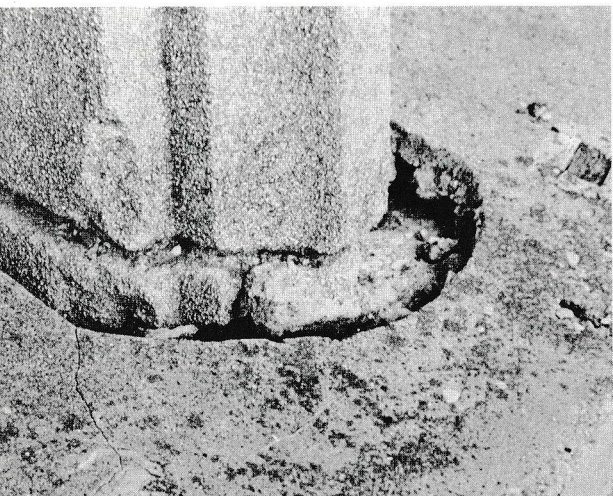

Svetišče
Marije Pomočnice
Ljubljana-Rakovnik

MI OBNAVLJAMO CERKEV – CERKEV PRENAVLJA NAS

Posnetki zgovorno dokazujejo, da je bila obnova fasade na rakovniški cerkvi zelo nujna. Dela potekajo že dva meseca. Na izpostavljene dele na fasadi, kakor tudi na streho zvonikov nameščajo bakreno pločevino. Vsem dobrotnikom se za sleherno pomoč prisrčno zahvaljujemo. Naj se Marija tudi v vašem življenju izkaže kot Mati in Pomočnica.

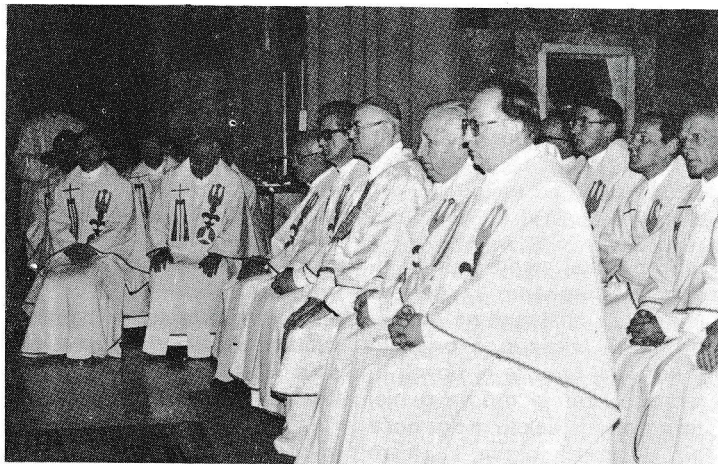
MOLITVENI DAN NA RAKOVNIKU

je prav lepo uspel. Veliko vas je prihitelo v svetišče Marije Pomočnice, kjer smo prosili Gospodarja žetve za nove duhovne poklice. G. škof dr. Lenič je med pridigo omenil, da bomo letos na Slovenskem imeli 28 novih maš in da je to prav gotovo uspeh vaših molitev. Zato je vse prav lepo prosil, naj se z molitvijo nadaljuje... Spomnili smo se pa tudi vseh tistih, ki niste mogli priti, posebno bolnikov in ostarelih, in vas' priporočili Mariji Pomočnici.

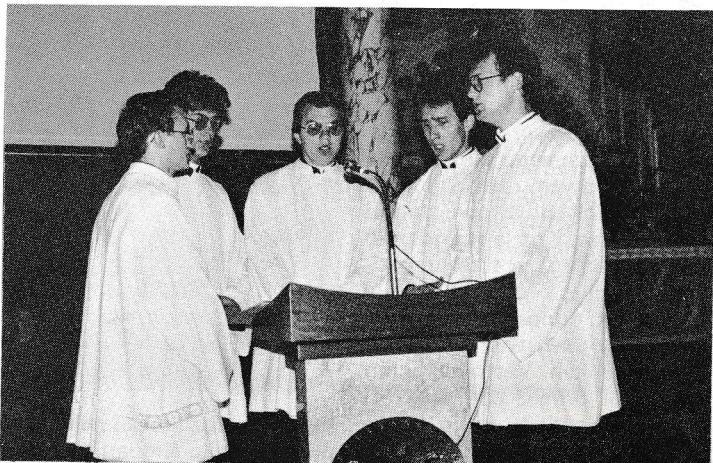
Prav vsem lep pozdrav!
Jože Pungerčar
Želumlje 46
61292 IG

V lepše življenje so odšli:

Francka Matoh, Ribnica — Antonija Furlan, Sv. Trojica, mati redovnice — Antonija Fortuna, V. Gaber — Pavla Rapič, Col — Angela Jesenko, Žiri — Polde Mikec, Šentrupert, oče duhovnika — Ana Bankovič, Bogojina — Verona Rogač, Gomilica — Janez Kocjančič, župnik v Hotederšici — Angela Dolenjšek, Mokronog — Angela Plečko, Žerovinci — Stojan Novak, župnik v pokoju, Domžale — Benedikta Kavčič, Dornberk — Marija Lozman, Ajdovec — Terezija Freljih, V. Gaber — Tone Freljih, Veliki Gaber — Frančiška Zajc, Bič — Marija Oblak, Lendava — Alojzija Slokan, Ljutomer — Franc Vrabelj, Ljutomer — Jože Dolinar, Lučine — Albina Ciglar, Bistrica, mati duhovnika — Antonija Rozman, redovnica HMP, Ljubljana . Gospod naj jim bo bogat plačnik!

Somaševanje s škofom Leničem

Med molitvenim srečanjem in sv. mašo je prepeval zbor bogoslovcev

Gospod Jezus, z zaupanjem te prosimo za vse duhovnike, redovnike, redovnice in misijonarje. Napravi jih za orodje svojega miru:

kjer so razdori, naj ustvarjajo edinost;

kjer je dvom, naj utrjujejo vero;

kjer so zmote, naj svetijo z resnico;

kjer je obup, naj budijo upanje;

kjer je žalost, naj razdajajo veselje.

Gospod Jezus, pomagaj vsem v duhovnih poklicih, da bodo sveti, požrtvovalni, potrpežljivi in velikodušni.

Nam pa dajaj moči, da jim bodo vračali zvestobo za zvestobo, dobroto za dobroto, ljubezen za ljubezen.

Marija, mati velikega duhovnika Kristusa,

izprosi našim bratom in sestram v duhovnih poklicih zvestobo do konca. Amen.

Simpatija ali rojstvo prijateljstva

Teh nekaj vrstic o prijateljstvu ni prepisanih iz nobene knjige. Za zdaj tudi ne obstaja slovar ali leksikon o prijateljstvu. O tej temi še ni dovolj literature, ker je morda o njej težko pisati. Zakaj? Kdor hoče biti do konca iskren, kaj hitro ugotovi, da tudi v prijateljih išče samega sebe in da je prijateljstvo večkrat sredstvo za dosego kakega zaželenega cilja. Z drugimi besedami: pravo prijateljstvo zahteva težko pot, da, celo stalno spreobračanje in odmiranje samemu sebi.

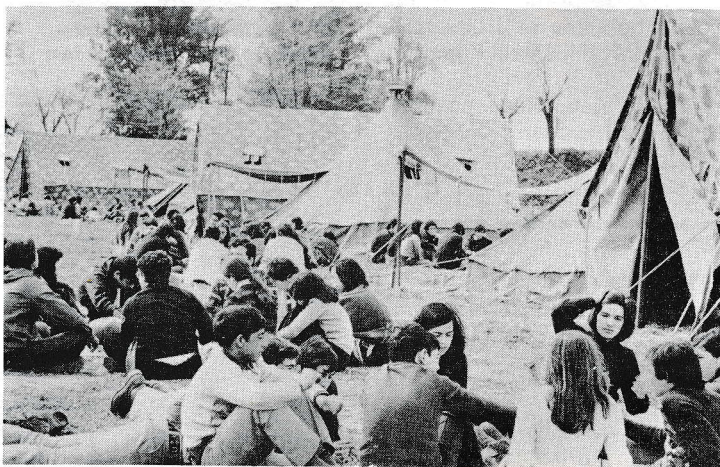
V tem prvem razmišljanju se bomo približali le prvi stopnji prijateljstva. Kot je razvidno iz naslova samega, gre za simpatijo ali za mig, ki človeka zvabi v prijateljski odnos. To je začetna oblika prijateljstva. V naslednjih številkah Vestnika bomo razčlenili drugo, bolj zrelo in zahtevno obliko, ki jo bomo poimenovali doraslo prijateljstvo. Končno se bomo približali najvišji stopnji, ki ji bomo rekli krščanska ljubezen.

Te tri oblike prijateljstva so se izkristalizirale v zgodovini človeštva. Prvi dve sta bili opisani in doživeti že v zgodovini grške in rimske civilizacije. Tretjo obliko je izoblikovalo krščanstvo. Čista in zastonska ljubezen je dobila svoje ime v evangeliju. Njen nosilec je Jezus Kristus.

Zamišljajte si torej tri stopnice, ki nas vodijo čedalje višje k idealu prijateljstva. Vsaka višja stopnica zahteva od nas, da se ob vzponu očiščujemo in slačimo svojih sebičnih namenov, vse do čistega prijateljstva, to je, zastonske lju-

bezni, s katero nas ljubi Bog sam.

Najprej k simpatiji, torej k začetni obliki prijateljstva! Že stari Grki, ki so imeli poseben čut za človeka in njegove pro-

bleme, so razlikovali neke vrste privlačno silo simpatije, ki so ji splošno rekli „eros“, od prave in prečiščene oblike prijateljstva, ki so jo imenovali „filia“. Medtem ko prva izvira iz človekovih čutov in njegovega telesno—čutnega sveta, je druga že odraz človekovega osebnega sveta, tega, kar je človek z dušo in telesom, s svojim imenom, s svojimi globinskimi izkušnjami. V jedru te višje oblike prijateljstva je že pečat človekove svobode. Človek se tu zaveda, da je oseba in da kot tak samega sebe lahko kot dragocen dar komu podari.

Ko govorimo o simpatiji, ostajamo torej globoko v predosebnem človekovem prostoru. Gre za njegovo čutenje, ki je

bistveno vezano na njegovo telo in na podzavestne plasti njegove duševnosti. Zato simpatiji največkrat dajemo vsebino nekakšne privlačne sile, ki jo pravzaprav niti ne znamo točno opredeliti. Nekdo nam je simpatičen, ker nas privlači. Na podlagi te privlačnosti, Grki bi rekli „erosa“, si ljudje največkrat iščejo prijateljev.

Preprosta ljudska modrost nas uči, da iste ptice letajo skupaj. Tako naletimo večkrat na skupine prijateljev, ki jih to ge-

slo lepo opredeljuje. Prijatelji so zaradi neke skupne naravnosti. Imajo skupen cilj in skupne interese, ker imajo skupen „let“, ker se ujamejo v njihovem splošnem občutju. Največkrat se niti ne vprašajo, zakaj so tako radi skupaj. To prijateljstvo je lahko le začetno, saj so njegov temelj skupni interesi.

Preko skupnih interesov se tako ustvarjajo skupine prijateljev, ki postavljajo družbi in drugim skupinam svoje cilje in zahteve. Poznamo celo vrsto takih skupin. Združuje jih lahko iste vrste odnos do življenja, družbe, cerkve. Lahko imajo isti hobi, so nagnjeni do iste vrste muzike. Pri mladih je oblikovanje takih skupin večkrat vezano na protestniško

idejo: gibanja od beatlesov do punkovcev. Po istem modelu se oblikujejo tudi skupine prijateljev, ki nastajajo v istem delovnem okolju, na šolah in univerzah. Bolj kot za prave prijateljske odnose gre tu največkrat za skupne interese. Vse te skupine so zato najprej „interesne“ in ne v pravem pomenu prijateljske. Korenine te prve oblike prijateljstva so še globoko v nepojasnjenem predosebnem svetu, v čutno-telesnih nagnjenjih, ki se preko cedila razuma izražajo v načrtovanih skupinskih ciljih.

Prva poglobitev prijateljskega odnosa je večkrat to, kar je ljudska modrost prezrla, ko je prej opisanim skupinam dodelila nalepko „ptice, ki letajo skupaj“. Iz podobnih razlogov, kot se zbirajo prej omenjene skupine, se lahko zbirajo ljudje, ki se v določenih telesnih in značajskih potezah zelo razlikujejo. Ti v prijatelju iščejo svojo dopolnitev. Tako na primer človek, ki je predvsem razumar, spontano in podzavestno išče simpatijo koga, ki je njegov proti-tip, topel in razumevajoč značaj. V njem pozitivno doživlja svoj osebni primanjkljaj. Drugemu lahko da to, česar sam nima, in od nje ga lahko prejme, kar mu manjka. Največkrat gre tudi tu za podzavestno in še neosveščeno dogajanje. Taka prijateljstva izvirajo iz težnje, ki je komu prirojena in katere uresničitev daje osebno zavarovanost in neke vrste potrditev samega sebe. Večkrat so taka prijateljstva začeta oblika močnih prijateljskih vezi, ki preidejo na osebno raven in zato zaslužijo žlahtno ime prijateljstva.

Še dlje v osebni svet človeka vstopa privlačnost med spoloma. Simpatija, ki gradi na globoko zakoreninjeni potrebi človeške narave, približuje moškega in žensko. Pogovorno se tudi večkrat izražamo: „To je

moja simpatija.“ V tem občutku simpatije je skrita globoka in močna naravnost koga na osebo drugega spola. Ta naravnost je porojena prav iz korenin njegovega bitja, iz čutno-telesnega in tudi že duhovno-osebnega sveta. Kadar ta simpatija „zagori“, se preoblikuje v zaljubljenost. Tu gre za „rdečo luč“ celega človekovega bitja, za neke vrste ekstatično stanje, ki usmerja k drugemu bitju. Kot nam lepo nakaže slovenski izraz, je „zaljubljenost“ neke vrste priprava za-ljubezen. Je neke vrste moč, prežaritev celega bitja, ki ima namen človeka premakniti z njegove osi in ga približati centru drugega. Ko je človek zaljubljen, celotno doživlja samega sebe. To je ponavadi tudi prvi pred-okus njegove osebne veličine, zavesti, da je človek nekdo, ki lahko drugemu pomeni vse. Toda ljubezen, ki ostane na ravni zaljubljenosti, je vse preveč vzhičena, je še slepa. Previsoko je še, da bi bila zmožna živeti realno v razmerah normalnega življenja. Zato mora čakati na „zele-

no luč“, na ohladitev, ki jo prinese čas in presoja razuma, ki mora vedno odigrati vlogo tehtnice.

Vse tri opisane oblike prijateljstva so začetne. Pripravlja jo in oblikujejo na pravo, osebno srečanje, ki je značilno za doraslo prijateljstvo. Zmožne so pozitivno oblikovati neosebne človekove težnje. Človeku dajejo začutiti, čeprav še od daleč, bogastvo njegove osebnosti in njegove svobode.

Simpatija je torej pot, ki vodi k prijateljstvu. To, čemur večkrat pravimo prijateljstvo, je žal večkrat samo simpatija, ki omogoča rast naših intimnih telesnih in značajskih potreb. Tako ostajajo taka prijateljstva vezana na prefinjene interese, ki so bolj ali manj zadovoljitev naših v meso in kri zapisanih teženj po zavarovanosti, toplini in osebni dopolnitvi. Čar pravega prijateljstva je vendarle že navzoč v doživljanju drugega preko simpatije. Simpatija je kakor predigra prijateljstva.

Zvone Štrubelj

Toplina otroštva za poznejše dni

Marko je zdrav, močan fant sedemnajstih let. Je prvi izmed petih otrok. Izhaja iz urejene, verne družine. Markova mama je sporazumno z možem ostala doma, ker sta starša menila, da je za otroke in urejeno družinsko življenje važnejša njena stalna navzočnost kot pa njena poklicna kariera. Upala sta, da bosta v današnjih razmerah lažje vzgojila otroke tako, da jim bodo vrednote, ki jih sama cenita, postale tudi njim lastne. Toda z Markom so kar nenado-

ma hude težave. Saj fant ni slab, ni zašel na kriva pota, tudi cerkveno življenje še kar spoštuje. Zaprl se je vase, noče več v šolo, noče se učiti, seveda se tudi zaposliti ne namerava. Zanj je vse brez smisla. Pred seboj ne vidi ne samo jasne poti ali nekih ciljev, ampak sploh ničesar. Delo, razvedrilo, življenje, mladost, prijateljstvo, pozornost do drugih, izlet ob koncu tedna, vse je zanj „brez veze“, kot se danes izražajo njegovi vrstniki.

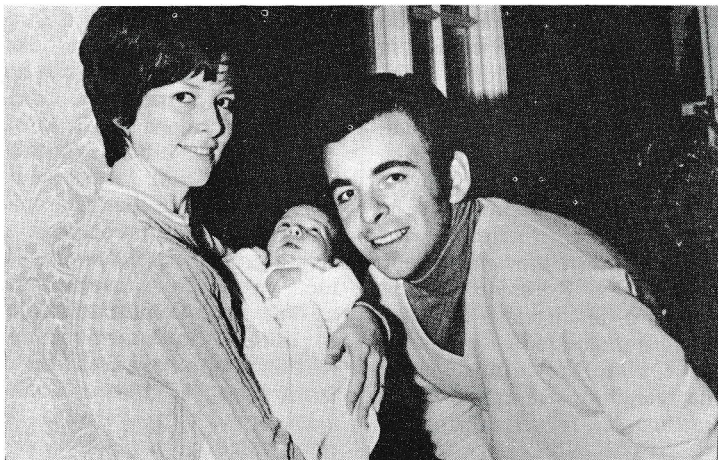
vzgjajmo kakor don Bosko

Ob takih in podobnih primerih, ki danes niso osamljeni, se človek sprašuje, kaj je vzrok temu. Ali smo starši napačno vzgajali svoje otroke ali okolje z drugačnim načinom gledanja na življenje tako močno vpliva na mladostnike ali je tak odnos pogojen v notranjosti posameznikov?

Gotovo, obdobje intenzivnega telesnega in duševnega razvoja lahko otrokovo duševnost tako razburka in pretrese, da se mu zamaje njegovo ravnotežje. Vendar je to navadno prehodnega značaja in se sčasoma umiri. Le v izjemnih primerih so lahko to prvi znaki resnejšega duševnega odklona od normale. Tudi okolje lahko tako močno vpliva na nekatere posameznike, da zaslepljeni sledijo negativnim zgledom in ne spoznajo napačnosti svojega ravnanja.

Kaj pa družina, starši, naša vzgoja? Smo lahko ravnali napačno, čeprav smo se trudili po najboljših močeh, da bi otroka dobro vzgajali? Kakšna je sploh vloga staršev pri ustvarjanju otrokovega značaja, njegove zrele osebnosti? Korenine zrele osebnosti segajo prav v otroštvo.

Starši smo za otroka prvi model in vzor. Zato se začne vzgoja otroka že pri oblikovanju medsebojnih odnosov med možem in ženo. Če se starša trudita pri uresničevanju harmoničnega zakona, bo otrok že od vsega začetka vsrkaval to pozitivno izkustvo, ga vgrajeval v svojo osebnost in iz tega pozneje v življenju črpal moč za pozitivne reakcije na ovire na njegovi osebni poti. V najranjši otroški dobi mora otrok občutiti, da ga imajo starši radi. Brez čustvene navezanosti med starši in otrokom ne more priti do ustreznega posnemanja in istovetenja otroka z materjo ali očetom. Otrok se mora počutiti varnega in zaščitenege. Ta

odnos je ena najpomembnejših otrokovih potreb, ne glede na to, kako težka je ta izpolnitev za nas, starše. Moj mož se spominja, kako v otroštvu ni niti enkrat podvomil v zaupanju do svojih staršev. Ko je imel v šoli težave zaradi obiskovanja verouka in je oče uspešno posredoval, je doživel očeta v vsej njegovi moči in trdnosti, obenem pa je čutil tudi razumevanje do njegovih takratnih problemov.

V tem obdobju je potreben tudi odnos do staršev kot avtoritete. Starši so tisti, ki določajo otroku norme, dovoljenja in prepovedi. So pa tudi tisti, ki kršitev teh norm kaznujejo. Za otroka sta starša simbola značaja in morale. Zanj sta onadva tista, ki določata, kaj je prav, kaj narobe. Vsa ta spoznanja otrok vgrajuje v svojo notranjost kar lasten sistem vesti. Poistoveti se s temi očetovimi in materinimi moralnimi zapovedmi in načeli, obenem pa si s tem zagotavlja starševsko naklonjenost, brez katere ni popolnega občutka otrokove varnosti. Ta občutek varnosti mu omogoča sprejemati tudi pozitivne norme širšega okolja in družbe, o njih samostojno razmišljati in nato presojsati. To je umetnost graditve samostojne osebnosti pri otroku. Tako se otrok navadi zaupati v lastne

spodobnosti pri odločitvah, obenem pa ne zametava in ne odklanja norm svojih staršev. Otrok mora spoznati, da uveljavljamo ta načela v dobro njegga samega.

Če starši sami nimajo trdnih načel, če sami ne stopajo z gotovostjo po poti življenja, to negotovost prenašajo nehote na svoje otroke. Če sami nimajo toliko zaupanja v božjo previdnost, da si resno zastavljajo vprašanja kot čemu rojevati otroke v ta vedno bolj onesnaženi — materialno in duhovno gledano — svet? ali kje je še kaj lepega in božjega v tem priprijetem svetu? ali je res naš cilj šele v onstranstvu? ali če vidimo v otroku le breme, žrtev, odpoved in ne vrednote in daru, ki nam ga Bog pošilja, potem pravzaprav ni čudno, da ni še več takih Markov.

In kaj lahko naredimo danes za naše otroke, če smo že zamudili tista prva leta, ko edino lahko starši sooblikujemo otrokovo osebnost? V prepričanju in veri, da je nad nami Nekdo, ki vse vidi in ve, ki tudi ve, kaj je za nas in naše otroke dobro skozi prizmo večnosti, nam še vedno ostane molitev, iskrena in vztrajna.

A.in J.K.

Doživetje Boga v salezijanski oazi pod Triglavom

Praznovanje petdesetletnice prihoda sester Hčera Marije Pomočnice v Slovenijo in Jugoslavijo je za nami, hvaležnost Bogu in Mariji za ta velik dar milosti pa še vedno živi v nas.

Kot večkratna udeleženka duhovnih vaj na Bledu pri sestrah HMP želim vsaj bežno osvetliti njihovo vzgojno delovanje med nami – mladimi dekleti, ki je prineslo v naše mladostniško življenje neizbrisne sledove.

Prvo srečanje s sestrami sem doživela, ko sem kot majhna deklica z mamom poromala k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Na poti iz cerkve sva srečali neko sestro in le-ta se mi je tako prisrčno nasmejala, da sem za trenutek postala in gledala njen smehljajoči obraz, ki je bil pravi odsev nebeške miline in ljubezni. Stekla sem za mamom in ji vsa vesela povedala, kaj sem doživela. Tisti srečni trenutek nato je še dolgo živel v meni in mi grel mojo otroško dušo.

Drugo srečanje s sestrami pa so bile moje prve duhovne vaje na Bledu za osnovnošolska dekleta. Da sem preživela nekaj lepih in nepozabnih dni med vrstnicami in sestrami, se moram med drugim zahvaliti tudi našemu bivšemu kaplanu Miru Šlibarju, ki me je navdušil in me skupaj še s tremi dekleti iz našega kraja pripeljal na Bled.

To so bili trenutki, ko so nam sestre na nevsiljiv način odprle naša otroška srca za ljubezen in prijateljstvo z Bogom ter darovanje našega življenja Brezmadežni devici Mariji. Odprle so nam oči, da smo začele spoznavati lepoto našega vsak-

dana v svojem okolju: v družini, v šoli, pri verouku. Predavanja, ki so imela različno vsebino, je takrat vodil g. Ivan Zupan. Najprej nam je razložil pomen duhovnih vaj, ki naj bi bile popolna posvetitev Bogu. Ker smo bila dekleta takrat v času življenjskih odločitev, nam je pri tem pomagal in nam svetoval, naj odkrivamo božji načrt, ki ga ima Bog z nami. Predstavil nam je življenje redovnic, sestre pa so nam na konkreten način kazale lepoto tega apostolskega poklica. To so dela ljubezni in dobrote, ki jih mlad človek še kako potrebuje. Še danes se živo spominjam, kako sem vse to občutila, še posebno zato, ker sem ravno takrat zbolela. Neka mlajša sestra, katere imena se več ne spominjam, mi je ves čas izkazovala neizmerno materinsko ljubezen. Nimam besed, s katerimi bi lahko opisala ta občutja.

Pa še nekaj je bilo, kar me je vedno privabljal na duhovne vaje. To je bil zakrament sv. spovedi. Ravno ob tem sem začela spreminjati svoje življenje, obenem pa sem bila deležna velikih milosti. Temeljito iz-

praševanje vesti in dobra priprava sta pripomogla, da smo lahko doživele spravo z Bogom in med seboj. In kakšno je bilo potem veselje, kakšna notranja sreča je bila v nas, tega se ne da povedati!

Večerni molk nam je bil sprva v breme, kajti ravno takrat smo bile najbolj razpoložene za pogovor in smejanje. Po časi pa smo začele spoznavati, da je to zelo koristno in da ravno v tihi zbranosti najbolj občutiš božjo bližino.

Ne morem tudi mimo tega, da ne bi omenila razvedrila, ki spada v dnevni red duhovnih vaj. Po vzoru velikega vzgojitelja sv. Janeza Boska tudi sestre skušajo privabljeti in vzgajati mladino z igro in petjem. To so nepozabni večeri iskrenega smeha in dobre volje, ki sta nas razvedrili in nas obenem povezali med seboj.

Taka in podobna mnenja bi lahko izrazila ob vsakem zaključku duhovnih vaj. Vsake posebej so me duhovno obogatile, tako da sem njihove sado-ve posredovala tudi domačim ter dekletom v moji okolici. Ob vsakih duhovnih vajah sem začutila notranjo srečo, srečo, ki je svet ne more dati.

Zadnje, pete duhovne vaje v mojem življenju sem opravila že kot odraslo dekle z namenom, da se Bogu in Mariji zahvalim za vse prejete darove, ki sem jih bila deležna v moji lepi mladosti, posebej v času duhovnih vaj. Res si bom lahko grela dušo ob ognju svoje mladosti.

Na koncu pa se želim prisrčno zahvaliti vsem sestram HMP, še posebej s. Franciški, ki so in bodo še naprej neustrahovano delale med mladimi dekleti, tako z delom kot z molitvijo, naj jih Bog in Marija Pomočnica še naprej podpirata s svojimi darovi.

Anica Drobnič

Terezija Valse Pantellini

Terezija Valse Pantellini se je rodila v Milanu, 10. oktobra 1878, globoko vernim staršem, ki so svojo vero kazali tudi tako, da so z veseljem priskočili na pomoč potrebnim. Oče Jožef Valse Pantellini in mati Jožefa Viglini sta bila bogata lastnika hotelov v Aleksandriji in Kairu v Egiptu in prijateljsko ter poslovno povezani z evropskimi plemenitaši in vladarji.

KRATEK ŽIVLJENJEPIS

Vzgojo in pouk je mala Terezija sprva dobivala v domači družini. Zgodaj je pokazala veliko nadarjenost, posebne zmožnosti za glasbo in pesništvo, pa tudi močan in odločen značaj, „ki je sposoben kakršnegakoli junaštva, če je pravilno usmerjen“. Redovni poklic je začutila na dan svojega prvega sv. obhajila. Že tedaj je Bogu posvetila vse sile svojega življenja in njeni sorodniki in prijatelji potrjujejo, da je že od najnežnejše mladosti vsa pripadala Bogu.

Ko ji je bilo dvanajst let, je zapustila domačo hišo, ki jo je zamenjala z internatom v Poggio Imperiale. Par dni po vstopu v zavod ji je umrl oče, na katerega je bila zelo navezana.

V Poggio Imperiale je Terezija ostala okrog tri leta. Občudovali so jo zaradi njene dobrote, vedrosti, prikupnega vedenja. Sprememba, ki jo je v njej izvršilo prvo sveto obhajilo, je bila tako vidna, da so jo učitelji in predstojnice imeli za vzor, ki naj bi ga posnemale druge gojenke.

Leta 1893 je prišla iz civilnega kolegija v zavod, ki so ga vodile Dame Srca Jezusovega v

Florenci, kamor se je družina preselila po očetovi smrti.

Tu je Terezija ostala do osemnajstega leta in se izpopolnjevala v učenju, glasbenih in pesniških vajah, v vezenju, posebno pa v vaji notranjega življenja in mladinske asketike. Če jo je kdo opazoval od blizu, razmišljal o njenih besedah in zadržanju, če se je zanimal, kaj jo veseli, za kaj se navdušuje, katere pobožnosti goji, kako obvladuje sama sebe, kako hrepeni po poboljšanju vsega svojega življenja, je moral priti do sklepa, da je Terezija prešla na ozko pot, ki jo Jezus priporoča v evangeliju, in se odpovedala gospodovanju narave, da bi ho-

dila za Kristusom in mu v vsem postala čimbolj podobna.

V zavodu in doma je bila obdana z največjim luksuzom, skoraj s preobiljem in tudi vsakovrstnega razvedrila ji ni manjkalo. Vendar je Terezija kljub temu živela v globoki odpovedi vsemu svetnemu, navezana samo na Boga, kar jo je pripeljalo do odločitve, da hoče postati redovnica v Družbi hčera Marije Pomočnice. To je po materini smrti tudi uresničila.

Dne 15. nobembra 1900 je Terezija svojemu bratu Italu prvič razodela svoj sklep, da se hoče posvetiti Bogu. V tem smislu mu je pisala: „...Že pri prvem sv. obhajilu sem Bogu slovesno obljubila, da se ne bom poročila, ker sem hotela biti povsem njegov; in s pomočjo od zgoraj nisem prelomila svoje obljube: odtod moj poklic k redovnemu življenju.“

V Družbo je vstopila 4. februarja 1901 v Rimu. Bilo ji je 20 let.

Vsakdanja stvarnost se ji je takoj dala okušati, kakor se neogibno dogaja v vsaki obliki redovnega življenja, ki mu ne manjka žrtev in odpovedi. Hrana vsekakor ni bila takšna kot doma, stanovanje ni bilo udobno, prilagoditi se je morala dnevni redu, odvisnosti, zadnjemu mestu v skupnosti.

Terezija je vse to sprejela brez žalovanja, brez notranjega omahovanja, brez obotavljanja in odlašanja. S. Eulalia Bosko, inšpektorica, po pravici pripominja: „Rekla bi, da njen vstop v red ni bil spreobrnjenje, temveč polet duha: odločen, stalen, uren polet duše, ki je že zelo napredovala v notranjem življenju. Spoznala sem jo, ko je bila postulantka, in sem se prepričala, da ustreza resnici sodba, ki mi jo je o njej izrekla s. Mariani, njena ravnateljica:

"Imamo postulantko, ki je pravi angel."

Medtem je božja služabnica prišla iz inšpektorialne hiše v Bosco Parrasio, kjer je bil noviciat Hčera Marije Pomočnice. 29. septembra je z velikim veseljem prejela redovno obleko in začela noviciat.

Na ta nepozabni dan je naredila tele sklepe:

- S čim večjo skrbnostjo se hočem varovati v duhu pokorščine tudi najmanjših grehov in napak.
- Premagovati hočem samoljubje s tem, da ne bom branila svojega mnenja. O sebi ne bom govorila.

Njena bogata duša odseva tudi iz nekaterih misli, ki jih je na prošnjo napisala v zvežček neke novinke:

- Ne izražaj prva svoje misli in svojega mnenja.
- Kolikor mogoče bodi vedno dobro razpoložena.
- Delaj edino za Boga, ne da bi kaj pričakovala od stvari, in se potruj, da ne boš nikomur povzročala neprijetnosti.

Bistvene točke njene že krepke duhovnosti so v glavnem tri: ljubezen do Boga, boj zoper naravo, želja po ponižnosti in skritosti. Zelo se je tudi trudila, da bi si pridobila salezijanskega duha in ljubezen do zapuščene mladine.

Že kot novinka je bila odgovorna za nedeljski oratorij, ki ga je obiskovalo okoli 200 deklic. O njenem delu izjavlja magistra s. Marija Genta: „Tako sem spoznala, da je s. Terezija znala te deklice vzeti od prave strani; spretno je obdržala disciplino in se ni dala motiti neštetim nerodnostim in celo robotostim teh deklic...“

Božji služabnici ni torej ničesar manjkalo, da postane dobra hčerka Marije Pomočnice. Zaobljube je naredila 3. avgusta

1903 v monferatski Nizzi, kamor so jo predstojnice poslale zaradi šibkega zdravja.

PRI DELU ZA BOŽJE KRALJESTVO

Jeseni se je s. Terezija vrnila v Rim. Bila je določena za socialno delo pri noviciatu, ki se je preselil v novo hišo sredi trasteverske četrti. Tu je s. Terezija postala uboga z ubogimi, majhna z majhnimi.

Nič izrednega ni bilo v nenehnem in mnogoterem delu za hišo novinke in zlasti za oratorijanke. Odlikovala se je po redu, vnemi, duhu popolnosti in svetosti, ki ji je pridobivala srca in dobrodejno vplival na razkristjanjeno okolico, v kateri je delovala.

Kot da bi slutila, da ji ni namenjeno dolgo življenje, je še podvojila trud za svetost. Med duhovnimi vajami leta 1905 je sklenila:

- V vsem videti Boga.
- Ljubiti Jezusov križ v vsaki stvari in živeti v združenju s

HMP so razširjene po vsem svetu

Križanim ter iz ljubezni do nje-ga zatajevati čute, voljo, srce, želje... vse.

To je zrcalo njenega življenja.

Delo in pomanjkanje ter stalen trud za svetost, vse to je bilo vzrok za njeno splošno oslabelost. Napadla jo je tuberkuloza, ki je bila v tistih časih neozdravljiva. Leta 1907 je prvič bruhnila kri. Toda božja služabnica je tudi ob tem dogodku ostala mirna in vedra in se ni vdajala malodušnosti ali obupovanju, še celo sama je tolažila svoje sestre.

Ker v svoji revni redovni hiši ni mogla imeti potrebne nege, so jo po nasvetu zdravnikov poslali v Turin.

Zadnje mesece je preživela pod okriljem svetišča Marije Pomočnice. Beseda, ki ji je v času bolezni največkrat prišla iz ust, je bila nebesa.

Ugasnila je 3. septembra 1907.

Dva dni nato so jo pokopali v monferatski Nizzi v grobnici HMP. Bolj kot žalovanje je bil njen pogreb opomin vsem navzočim, naj jo posnemajo v njenih junaških krepostih.

S. Terezija Valse-Pantellini si je zadala nalogo, da ne bo vzbujala pozornosti, vendar to ni bilo mogoče, kajti preveč jasni so bili znaki njene svetosti. Po smrti pa je začela deliti iz nebes milost za milostjo. Vse to je spodbudilo predstojnike, da so leta 1926 začeli proces za proglasitev k blaženim.

12. julija 1982 je bil izdan dekret o njenih herojskih krepostih.

Zlasti me, hčere Marije Pomočnice, ki jo hočemo po svojih skromnih močeh posnemati, upamo, da jo bomo kmalu lahko častili na naših oltarjih.

s. Ivana Bizjan

Don Boskove prostovoljke

Ali živijo v Cerkvi katoličani, ki so izrekli zaobljubo čistosti, uboštva in pokorščine in niso redovnice, redovniki ali duhovniki? Seveda so. Pripadajo novi obliki posvečenega življenja, SVETNIM USTANOVAM. Vsak dan hodijo na svoja delovna mesta v urade ali tovarne, šole ali bolnišnice... kot moški in ženske s svojim posebnim poklicem. Ne nosijo posebnih oblačil, imajo pa posebno poslanstvo: da pridejo tja, kamor ne morejo redovnice, duhovniki ali redovniki.

Živijo skupaj? Običajno ne. Večina od njih živi v svojih domovih in tam posvečujejo delo, ki jim je zaupano.

Kaj jih povezuje? Po določenem času napravijo zaobljubo čistosti, uboštva in pokorščine. Tako uresničujejo evangeljske svete na način, ki ga je priznala Cerkev. Z izpovedjo čistosti obljubijo, da bodo ostali čisti in se ne bodo poročili. Z uboštvom obljubijo, da bodo živeli ubogi v duhu, in uporabljajo samo tisto, kar je potrebno za redno življenje. S pokorščino pa izrazijo pripravljenost, da bodo delali, kar jim predstojnik predloži, odvisno pač od pravil, po katerih živi.

Don Boskove prostovoljke so ženska svetna ustanova za dekleta, ki ljubijo apostolskega duha velikega vzgojitelja mladih in se odločijo, da hodijo po njegovih stopinjah pri širjenju božjega kraljestva in pri delu za odrešenje duš. Sv. Janez Bosko je že v preteklem stoletju predvidel novo obliko posvečenega življenja in je zanjo napisal več smernic. Pogled v zgodovino pa nam pove, da je ustanova zaživelala leta 1917 po prizadevanju tretjega don Boskovega naslednika v vodstvu salezijanske družine, božjega služabnika Filipa Rinaldija. Šele leta 1947 je Cerkev svetne ustanove dovolila. Don Boskove prostovoljke so devet let kasneje (leta 1956) pripravile novo besedilo svojega

temeljnega vodila v skladu z novim papeškim dokumentom. 5. avgusta 1978 so postale svetna ustanova papeškega prava. Dokument je podpisal papež Pavel VI. dan pred svojo smrtjo.

KDO SO?

Don Boskove prostovoljke (DBP) so posvečene ženske, ki živijo v svetu, se oblačijo kot druge, delajo z njimi. S svojim življenjem opravljajo tiho in vztrajno apostolsko delo, ko Kristusa in njegovo veselo oznanilo spričujejo s svojim osebnim pričevanjem in apostolskim odgovorom na potrebe okolja. Blizu tisoč članic je že vstopilo v to ustanovo. Uresničujejo načrt svetosti, ki ga je

pripravil sv. Janez Bosko. Duhovno vodstvo in spodbude sprejemajo od salezijanskih duhovnikov, ki jih podpirajo v njihovem prizadevanju za osebno svetost in apostosko zavzetost.

KJE SO?

Razkropljene so po vsem svetu. Najti jih je mogoče v raznih deželah in kulturah. Močne skupine so v Italiji, Franciji, Belgiji, Venezueli, Argentini, Braziliji, Kolumbiji, Ekvadorju, Mehiki, Hong Kongu, Makau, na Filipinih in v Združenih državah Amerika, Kanadi, Veliki Britaniji in na Irskem. Za Kristusa pričujejo tudi v deželah realnega socializma. V Sloveniji so se pojavile leta 1979. Danes jih je pet: tri z zaobljubami in dve aspirantki.

KAKO SO ORGANIZIRANE?

Prostovoljke so del salezijanske družine, ki obsega duhovnike, pomočnike, sestre, sotrudnike, bivše gojence. V njih imajo veliko moralno in duhovno pomoč za uresničevanje posvečenega življenja. Ustanovo pa vodi glavna odgovorna s svojim svetom; vse so izbrane z volitvami. Vodstvo ustanove je v Rimu. Stalno vez vzdržujejo mesečna pisma, ki prinašajo duhovne spodbude in novice z vseh koncev sveta, kjer se članice trudijo z apostolskimi nalogami. Celotna ustanova je razdeljena na deset področij, v katerih je vključenih 54 skupin in podskupin. Vendar se število skupin neprestano večja.

KAKŠNO JE NJIHOVO POSLANSTVO?

Prostovoljke so posvečene apostolskim dejavnostim v svojem življenjskem okolju, v službi krajevni Cerkvi ali v okviru salezijanske družine. Vedno je

PRIČEVANJE PROSTOVOLJKE

Naj se predstavim: sem don Boskova prostovoljka v Italiji. Soudeležena pri salezijanski karizmi jo kot laikinja posredujem drugim, medtem ko živim svoje posvečenje v svetu: na delovnem mestu, v družini in v vsakdanjih stikih z ljudmi.

Moj apostolat se razvija na dveh področjih: kot docent na univerzi in kot voditeljica molitvene in apostolske skupine mladih.

Vsi vemo, kako težko je danes pri nas odprto govoriti o Bogu na univerzi... Študentje so pa tudi v tej dobi kot „čolni, ki poslušajo sledijo toku močnejše stranke“.

Posvečeni v svetu moramo biti kvas: naše pričevanje mora govoriti o božji ljubezni čeprav brez besed: uresničevati mora duhovno oblikovanje mladih po besedah Egidija Viganaja: „Evangelizirati z vzgojo in vzgajati z evangelizacijo.“

Naš cilj je posredovati božjo ljubezen prek različnih dejavnosti in s pomočjo apostolata, ki je konkretno sredstvo posvečevanja, darovanja drugim in posredovanja znanja.

Podlaga vsega mojega delovanja je preventivni sistem: razum, vera in ljubeznivost. Takole ga uresničujem:

- *trudim se za delavnost in preprosto odprtost v domačnosti;*
- *zelo spoštujem študente: tako pri razlagi kakor ob njihovih vprašanjih;*
- *vzbujaam zaupanje z nasmehom, šalo in tako jih skušam sprostiti;*
- *ohranjam zunanjo vedrino s pomočjo notranje molitve in trdnega zaupanja v božjo pomoč;*
- *vedno sem iskrena, tudi kadar ne znam dati takoj odgovora;*
- *trudim se za ljubeznivost brez ironije; opominjam osebno;*
- *vsako temo zelo skrbno pripravim z vsemi didaktičnimi sredstvi, ker si samo s svojo sproščenostjo pridobim ugled;*

Sadovi mojega prizadevanja ne izostanejo. Posebno sem vesela, ker me mladi obiskujejo za osebni pogovor o svojih težavah o univerzi in o veri. Vsako leto študentje s pomočjo posebne ankete objavijo seznam najboljših profesorjev. Lani sem doživela to veselje, ki sem ga darovala Bogu, ki je središče mojega življenja in delovanja.

Pripravljam se na doktorat iz novega znanstvenega področja, ki se uvaja pri nas. Vsak v svetu posvečen mora gojiti svojo strokovno usposobljenost, da tako lažje vpliva na okolje in ga od znotraj preoblikuje s svojim pričevanjem. S tem ko osebno napredujemo in ta napor darujemo Bogu, širimo krog lastnega apostolskega delovanja.

V vodstvu mladinske skupine skušam gojiti povezanost, zaupanje in lepe stike med nami in z Bogom. Mladim dajem svoje razumevanje, svojo ljubezen, svoj nasmeh. Vabim jih k zakramentom. Skupaj molimo, pojemo, se zahvaljujemo Bogu. Ne gre za to, da bi o Bogu samo govorila, ampak se trudim, da bi mladim posredovala njegovo ljubezen in tako izzvala njihov odgovor v obliki apostolata. Tako jih ta ljubezen vodi na obiske v bolnice, domove, sirotišnice.

Posvečenje v svetu postane bolj značilno, če napravim iz uboštva zaupanje v Boga; iz čistosti odprtost za ljubezen do vseh in v vse smeri, ko v vsakem bratu, sestri gledam Kristusov obraz; iz pokorščine delam evangelijsko zadržanje.

Tako je vsak trenutek posvečen in kot posvečena oseba lahko dajem velikodušen odgovor ljubezni.

upoštevana osebna svoboda in usposobljenost.

V domačem okolju: apostolsko prizadevanje v lastnem okolju je namenjeno posvetitvi zemeljskih resničnosti: „Vse posvetiti v Kristusu.“ V svetu dela bolj kot kjerkoli drugje so prostovoljke pripravljene, da predstavljajo Cerkev in njen nauk, zlasti še o socialni pravičnosti in miru. Na različnih delovnih mestih je mogoče najti prostovoljke: uradnice, učiteljice, sestre po bolnišnicah, socialne delavke. Z eno besedo: njihovo poslanstvo je, da prinesejo Kristusa, kjerkoli živijo.

Krajevna Cerkev: gradnja Kristusovega skrivnostnega telesa v domači župniji je zelo pomembna. Zato bo za tiste, ki imajo ta poklic, osrednja pozornost veljala pastoralnemu delu domače župnije. Don Boskove prostovoljke sodelujejo v župnijskih pastoralnih svetih. Vključujejo se v versko vzgojo, liturgične komisije, dobrodelne zamisli. Druge se posvečajo bolnikom in postanejo izredne delivke svetega obhajila. Še druge pomagajo pri delu mladinskih veroučnih skupin in se zanimajo za ostarele.

Salezijanska družina: apostolat v salezijanski družini ima številne možnosti sodelovanja. Po svetu so prostovoljke zaposlene v šolah, župnijah, mladinskih centrih, poklicnih posvetovalnicah, misijonih. Številne so možnosti apostolskega dela v naši družini. Manjše število po-

klicev v drugih vejah salezijanske družine je narekovalo, da iščemo pomoč od DBP posebno pri delu za mlade.

POT ZA URESNIČENJE POKLICA

Članice lahko postanejo dekleta med 21. in 35. letom, če se čutijo poklicane v to posvečeno življenje s tem, da ostanejo v svetu. Kandidatke morajo seveda imeti zadostno psihično in čustveno zrelost, ki je potrebna za apostolsko poslanstvo posvečene ženske. Biti morajo materialno neodvisne.

Dekle, ki želi vstopiti v ustanovo, začne najprej obdobje priprave, aspirantat. To je čas, ko se posveča oplemenitenu in razvoju človeških lastnosti in rasti v duhovnem življenju. Uvaja se v posvečeno in apostolsko življenje v salezijanskem duhu, to je po učenju in zgledu sv. Janeza Boska.

Po začetnem oblikovanju naredijo članice izpoved zaobljube čistosti, ubožstva in pokorščine. V naslednjih treh letih nadaljujejo s svojim oblikovanjem: bolj zavzeto se vključujejo v življenje ustanove. Začetna posvetitev je začasna, za šest let. Nato ima na izbiro: lahko izreče trajno posvetitev ali pa počaka še tri leta, preden izpove večne zaobljube.

TAJNOST

Ena značilnosti don Boskovihih prostovoljk je tajnost. Nimate posebnih oblek, ne nosijo posebnih znamenj. Imajo celo raje, da ostanejo v kraju, kjer živijo, ali na delovnem mestu nepoznane kot posvečene ženske. „To ni zaradi želje, da bi imele lažjo pot,“ razloži sedanja voditeljica prostovoljk, „ali da bi se lahko izognile zahtevnosti doslednega pričevanja za Kristusa. Kar nam narekuje

„PRIDI IN HODI ZA MENOJ“

Nekatere prednostni vključitve v zvezo don Boskovich prostovoljk: številne možnosti apostolata kot krščanski kvas v sekularizirani družbi; redno duhovno vodstvo in možnost zbranosti zunaj neposrednega delovnega okolja; globoko prijateljstvo s podobno mislečimi; medsebojna pomoč, ki se utrjuje v mesečnih dnevih zbranosti in vsakoletnih duhovnih vajah; milosti, ki jih prejema tisti, ki je zvest izpovedi evangeljskih svetov.

takšen odnos, je dejstvo, da bi ljudje, s katerimi prostovoljka živi in dela, ki bi v njej spoznali posvečeno osebo, čutili, da je zaradi poklica dolžna tako in tako ravnati ali govoriti. Učinkovitost našega pričevanja bi bila zelo oslABLJENA,“ meni voditeljica.

SALEZIJANSKO IME

Salezijanski značaj ustanove izhaja iz samega imena ustanove. „Prostovoljka se pred Cerkvijo in svetom predstavlja kot duhovna hčerka don Boska in priča njegove karizme,“ bremo v njihovem življenjskem vodilu. Ustanova je priznana, seveda z vso potrebno neodvisnostjo, kot veja salezijanske družine, s prav posebnimi značilnostmi.

Način dela je salezijanski: „Prostovoljka želi živeti svoje poslanstvo v duhu in po don Boskovem načinu.“ Poseben poudarek daje salezijanskemu poslanstvu: „Prostovoljka ima za posebno področje apostolekega dela mlade, za katere je bil poslan don Bosko.“

Prostovoljke delajo z mladimi, posebno revnimi in potrebnimi. Prav tako se trudijo za svet dela in iščejo misijonske poklice. Če želijo, lahko svojo službo povežejo s salezijanskim delom v drugih deželah.

Kar veliko svetnih ustanov že obstoji. Nekatere so že zelo razširjene. Predstavili smo DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE. S svojo posvetitvijo hočejo prinesiti svetu sporočilo upanja in veselja v don Boskovem duhu.

Želijo biti laikinje. Njihov ideal je iskanje božjega kraljestva sredi zemeljskih resničnosti, tako da jih usmerjajo k Bogu.

Če želite po molitvi in resnem premišljevanju postati članica ustanove don Boskovich prostovoljk, naj vam bodo v spodbudo besede papeža Pavla VI., ki je 8. avgusta 1971 sprejel na avdienco prvo skupino prostovoljk: „V dokaz večne mladostne sile katoliške Cerkve ravno v teh časih, ki se zdijo tako nerodovitni za novo cvetenje božjega kraljestva, imamo priložnost pozdraviti, spodbuditi in iz srca blagosloviti med nami prisotne don Boskove prostovoljke.“

Papež Janez Pavel II. pa je aprila 1979 dejal:

„Ve, ki imate mladostno srce, prisluhnite potrebam ljubezni, ki jih čutijo mladi!“

„Zgled njihovega življenja je Jezus iz Nazareta, ki je vedno sin, ostal je v krogu lastne družine, izvrševal vsakdanji poklic in se pri tem skrito in neprestano daroval Očetu“ (Pavel VI.).

Več informacij lahko dobite na naslovu:

*Don Boskove prostovoljke,
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana*

Človek poslan od Boga

Te besede stojijo v naslovu prvega člena pravilnika DBS; celotno prvo poglavje pa nosi naslov Salezijanski sotrudniki v Cerкви; ima šest členov, od katerih je tretji še najbolj zanimiv, ker obravnava don Boskovo opredelitev sotrudnika: „pravi salezijanec v svetu“.

Takole se začne prvi člen: „Ustanovitelj, človek poslan od Boga. V pomoč pri odreševanju mladine, najbolj nežnega in dragocenega dela človeške družbe“ (MB 2,45; 7,291), je Sveti Duh vzbudil po Marijinem materinskem posredovanju sv. Janeza Boska. V njem je oblikoval srce očeta in učitelja, sposobno popolne predanosti mladim, in navdihnil mu je vzgojno metodo, ki je vsa prežeta z ljubeznijo Dobrega pastirja.“

Iz povedanega najprej z veseljem opazimo posredovanje Marije Pomočnice, ki je nekako izprosila od Boga tega modernega apostola mladih. Tako je jasno dokazala svojo prednostno materinsko ljubezen do mladih. Bog Oče pa je to ljubezen dokazal s tem, da je po Sv. Duhu oblikoval v don Bosku srce očeta in učitelja. To pa je že druga pomembna resnica v tem členu: don Bosko si namreč ni sam izmislil poklica, ampak ga je Bog na čudežne načine klical, pripravljal, oblikoval in navdihoval. Pri vsem tem pa se je Bog vedno posluževal Marijinega posredovanja.

Zanimiva je tudi ugotovitev, da je Sv. Duh navdihnil don Bosku celo izvirno vzgojno metodo, ki jo danes mnogokje uporabljajo, čeprav največkrat

pozabljajo, da izvira od don Boska.

Pa še nekaj je navdihnil Sv. Duh: Da bi nadaljeval in razširil to ustanovo, ga je Sv. Duh vodil pri ustanavljanju različnih apostolskih sil, med njimi tudi salezijanskih sotrudnikov. Don Bosko, prepričan, da „slabe moči, kadar se združijo, postanejo močne, jih je hotel kmalu povezati v ‘pobožno družbo’, ki je pozneje dobila ime ‘združenje’. Cerkev je v njem s svojim odobrenjem priznala pristni evangeljski navdih“ (MB 11,77).

V tem drugem delu prvega

Leto 1988 je leto našega pričevanja in doslednosti. Mnogi bodo govorili o don Bosku in mislili nanj, pri tem bodo gledali na nas. Da bi le lahko rekli: „Don Bosko je bil takšen. Danes ima takšen obraz in živi po vsem svetu.“

člena velja podčrtati dejstvo, da je don Bosko sam — poleg salezijancev in salezijank — ustanovil tudi sotrudnike, zato jih pri nas imenujemo „don Boskove sotrudnike“. Pri tem je pomembno, da jih ni hotel samo kot neko brezoblično množico, ampak jih je že zgodaj organiziral. Svetniki vedo, kaj je potrebno za učinkovitost kakega duhovnega gibanja.

Končno še veselje in gotovost, da je Cerkev z nami, ker je potrdila to tretjo vejo salezijanske družine 9. maja 1876.

I.Z.

Don Bosko se je naselil tudi v Afriko

- **Z Jesenic nam je poslal prijetno pismo Lojze S. Med drugim pravi:**

Prilagam skromen dar za kritje tiskanja Salezijanskega vestnika, ki ga prejemam, in prosim, da mi ga še v bodoče pošiljate. Zelo rad ga prebiram in z občutkom, da sem še vedno član te družine. Akoravno je minilo več kot pol stoletja, ko sem bil gojenec strokovnih šol, se mi sedaj v jeseni življenja tem bolj vračajo spomini na čas, ki ga cenim za najlepša doživetja. Tu sem od vzgojiteljev poleg staršev prejemal vzgojo za krščansko življenje in pobožnost do Marije Pomočnice in don Boska, kar sem tudi ohranil. Srečno sta me vodila skozi nešteto težav življenja, vojne, bolezni in še kaj. Prepričan sem, da me bosta vodila do končnega cilja.

- **Sotrudnica Marija A. pa piše:**

Na vašo željo, da bi še kdo kaj napisal, sem se odločila, da tudi jaz napišem nekaj.

Ko sem bila stara 19 ali 20 let, sem bila na novi maši Jožeta Lampreta, pa mi je med povzdigovanjem prišla misel: O Bog, ako si mi določil zakonsko življenje, daj mi sina duhovnika.

Potem sem na to čisto pozabila. Poročila sem se, ko sem bila stara že 37 let. Ko mi je nekega dne moj sin izrazil željo, da bi rad postal duhovnik, mi je prišla v spomin tista molitev ali bolje rečeno vzdih. Bog ni pozabil na mojo prošnjo. Po toliko letih se je uresničila. Kako čudovita so božja pota!

- **Dolgo razmišljanje je ob duhovnih vajah za sotrudnike na Dobrni zapisala Ivanka B. Povzemamo nekatere misli:**

Vsako življenje je poklicanost. Od našega odgovora na to poklicanost pa sta odvisni sedanjost in prihodnost mnogih, posebno mladih. Poglejmo malo bolj natančno okoli sebe: posledice greha so vedno bolj očitne in grozne. Vsak dan te Življenje nagovarja. To je Bog, ki te kliče in obnavlja svojo zavezo s teboj. Preveri svojo poklicanost! Tudi naše tridnevno bivanje v starem obnovljenem župnijskem domu v Dobrni je izzvenelo v tem preverjanju, to je študiju novega pravilnika za salezijanske sotrudnike. Jasno je, da sotrudnik ne more biti kaka kopija salezijanskega redovnika ali hčera Marije Pomočnice. Naš poklic je edinstven in samostojen, kar je težko pojasniti. Poklic naj bi vsak posamezno izžareval z življenjem, da bi se iz našega ravnanja mnogi naučili brati evangelij.

Treba je spoznati svoje darove. V vsaki krščanski skupnosti, še tako majhni, živijo ljudje, obdarjeni s posebnimi karizmami-darovi, ki so potrebni za prenovitev in obsežnejšo graditev Cerkve. Važno je, da vsak spozna svoje darove. Kaj je potrebno sotrudnikom? Treba se je izvleči iz povprečnosti, vero zaživeti, imeti posluš za probleme ljudi. Pomagati mladim in odraslim pri odkrivanju pristnih evangeljskih in človeških vrednot, kot so prijateljstvo, veselje, ljubezen... Z vsemi silami blažiti zlo, ki spravlja v nevarnost moralno življenje mladine, ki so ujeti v tehničirano klimo vznemirjajoče propagande; ta jim zapira človeško in duhovno dimenzijo stvari in problemov in v njih razdira tradicijo resnice in vrednot in jih navaja, da v vse sumijo. Klima javnega mnenja jih dela pasivne, moralno brezvoljne in preprečuje lastno prepričanje. Bodite vedno veseli, to je osvoboditeljska moč pričevanja, ki ga dolgujemo mladim. Rešujmo, kar je mogoče. Začnimo z molitvijo.

Jesenski romarski shod

12. IN 13. SEPTEMBER
1987

Vsebinska letošnjega praznovanja:

- Marijino leto
- obletnica posvetitve svetišča
- posvetitev družin Mariji
- srečanje z misijonarji

SOBOTA
12. SEPTEMBRA

18.00 molitvena ura za družine
19.00 slovesno somaševanje
izročitev družin Mariji na
začetku novega šolskega
leta

NEDELJA
13. SEPTEMBRA

Maše vsako uro od 6.00 do
11.00 ter ob 14.30 in 18.30
9.15 vodi misijonar Jože
Mlinarič
11.00 vodi misijonar Gusti
Horvat
14.30 slovesna maša z izročit-
vijo salezijanske družine
Mariji

Člani salezijanske družine, naš dom je bo Mariji!
Predvsem v njenem letu bomo kakor apostoli zbrani okrog Marije v molitvi za velike potrebe Cerkve in sodobnega sveta.

Leopold Mikec

Župnija Šentrupert na Dolenskem je onemela ob vesti, da je 4. aprila zaključil svojo življenjsko pot zgleden krščanski oče Leopold Mikec. Zvon župnijske cerkve je z vso neizprosno razglasil žalostno novico, ki ji kar nismo mogli verjeti. Usodna bolezen je prekinila bogato in delovno življenje.

Štiri dni kasneje smo se zbrali k zadnjemu slovesu v cerkvi sv. Ruperta. Od vseh strani smo prišli, avtobus prijateljev in znancev tudi iz Cerknice. Darovali smo sv. mašo in molili za pokoj rajnega Mikčevega očeta. Ob 25 duhovnikih in dveh diakonih je evharistično daritev in pogrebni obred vodil salezijanski inšpektor Anton Košir. Z občutenimi pesmimi sta slovo spremljala župnijski in bogoslovski zbor.

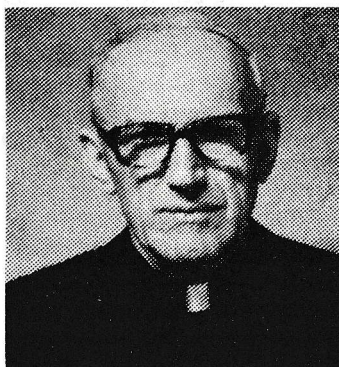
Besede slovesa ob oltarju in odprtem grobu so nam razgrnile pogled na njegovo življenjsko pot. Rajni oče je bil vse življenje tesno povezan z domačo cerkvijo. Pripravljen je bil za vsakršno delo, ob kateremkoli času. Pastoralni delavci so v njem vedno našli trdno oporo in zvestega sodelavca. Župnik Janez Vidic se mu je zahvalil za dvanajst let skupnega dela in načrtovanja. Trdne vezi so ga povezale s cerkniško župnijo, kamor je preteklo leto šel za kaplana njegov sin Polde. Tudi tam je znal priskočiti na pomoč pri nujnih delih. Ko je lani, pred dobrim letom, stopil v zasluženi pokoj, mu je za pomoč in skupno delo prišel prav vsak trenutek.

Bil je dober in plemenit človek, zavzet in dosleden kristjan. Ni živel zase, ampak za Gospoda in za druge. Njegovo življenje je bilo izraz živetelega prepričanja, da Bog ve, kaj je za nas dobro. Odtod je izviral njegov optimizem in nalezljiva vedri-

na, ki je tudi največje preizkušnje niso mogle zamegliti. Bil je odprt za duhovne poklice in se je razveselil, ko je njegov sin postal salezijanec duhovnik in hčerka Zvonka članica družbe Hčera Marije Pomočnice. Večja skupina sester mu je izrekla zahvalo za naklonjenost njihovi ustanovi.

Inšpektor Anton Košir se mu je še posebej zahvalil za nesebično podporo in tesno povezanost s salezijansko družino. Zadnje slovo v cerkvi in na pokopališču je spremljala goreča prošnja, da bi nam Bog dal dobrih in zavzetih očetov, ki bodo stopili na njegovo mesto.

B.K.

Jože Simčič

Malo po veliki noči, 28. aprila 1987, je s Kristusom vstal v novo življenje salezijanski duhovnik Jože Simčič. Pokopan je bil 2. maja med svojimi rojaki na pokopališču v Clevelandu (ZDA).

Bil je sin Bele Krajine, ki je razposlala po svetu s trebihom za kruhom toliko svojih otrok. Po čudnih potih je prišel mednje v Cleveland tudi njihov rojak Jože. Bil je predan predvsem tistim, ki se jim je življenje že nagibalo v zaton. Ti so ga imeli radi in ga bodo zdaj hudo pogrešali. Zanje je bil vse, predvsem pa skrben oče. Svojo službo duhovnega pomočnika v slovenski župniji Sv. Vida je

opravljal ne samo vestno, vse dokler so mu dopuščale telesne moči, temveč tudi z vso prisrčnostjo svojega velikodušnega srca.

Njegova življenjska pot se je začela v Radovičih v župniji Metlika 23. novembra 1908, skoro pred 80 leti. Pri 24 letih je začutil božji klic in se mu odzval nepreklicno. Njegov tedanji kaplan Janez Hladnik ga je predstavil salezijancem, h katerim ga je klical don Bosko, takole: „Bil je voditelj fantovske Marijine družbe, agilen prosvetni delavec in je s svojo pridnostjo močno obogatil svoje znanje. Njegovo krščanstvo ni zgolj zunanje, ampak izhaja iz globoke notranjosti. Priporočam ga vam, ker želi postati duhovnik, ker je vreden zaupanja in želi vstopiti v duhovski stan s pravim namenom. Težko ga bom pogrešal, ker nimam nikogar, ki bi bil tako sposoben in vnet delavec za katoliško prosveto.“

Don Bosko ga je sprejel med svoje sinove na Radni leta 1938. Bogoslovje je opravljal zaradi vojne večinoma v Monteortoneju v Italiji, zadnji dve leti pred koncem vojne pa na Rakovniku v Ljubljani. Maja 1945 se je umaknil v Italijo in bil posvečen v duhovnika 1. julija 1945 v baziliki Marije Pomočnice v Turinu.

Skupaj s nekaterimi slovenskimi salezijanci je odpotoval na apostolsko delo v Združene države in skoro dvajset let deloval v Richmondu blizu Los Angelesa v prizadevanju za duhovno rast tamkajšnjih salezijanskih sotrudnikov.

Leta 1970 se je odločil, da pride pomagat sobratom v domovino, najprej v novi salezijanski zavod in Srednjo versko šolo v Želimlje in hkrati v pastoralno pomoč v Kočevju, potem pa kot župni upravitelj v Tomišlju. Bil je samo štiri leta v domovini, vendar je zapustil

neizbrisen spomin svoje dobrote tako med sobrati in gojenci kakor med verniki.

Znova se je vrnil v Ameriko. Zdaj med rojake v Cleveland, kjer je opravljal službo duhovnega pomočnika v župniji Sv. Vida, zlasti pa skrbel za ostarele in bolne. Domov je prihajal samo na kratek oddih v poletnem mesecu.

Njegovo duhovno podobo je začrtal že njegov kaplan. Don Bosko mu je dodal še nove poteze salezijanskega redovniškega življenja in apostolata za mladino. Bil je vedno po naravi blag, dobrodušen, velikodušen do drugih in prizanesljiv, do sebe pa strog, skromen in z vsem zadovoljen. Imeli so ga vsi radi prav zaradi njegove čuteče prijaznosti in dobrohotnosti. Pomagati potrebnim je bilo njegovo temeljno načelo, ki ga ni zatajil nikoli, tudi ne v najtežjih okoliščinah.

Ko je bil leta 1985 na obisku v domovini in ga je neki sobrat peljal v Metliko na grob njegovih staršev, je napolnil vrečko z zemljo, rekoč: „Rad bi počival v domači zemlji, ker pa to najbrž ne bo mogoče, jo jemljem s seboj za svoj grob.“

Čutil je bolezen, ki ga je že razjedala. Skrb za druge je bila večja, kakor skrb zase. Zatekel se je k zdravniški oskrbi, ko je bilo že prepozno.

Sprejelo ga je clevelandsko pokopališče All Souls Cemetery kjer počiva že na tisoče naših rojakov. Don Bosko, ki je vsakemu svojemu sinu zagotovil, „delo, kruh in košček nebes“, ga je gotovo sprejel med svoje.

Pogrebno slavje ob množici vernih Slovencev je vodil slovenski škof Edward Pevec, z njim pa so somaševali clevelandski župnik Sv. Vida Jože Božnar, štirje slovenski salezijanci iz Los Angelesa in Hamiltona in več drugih duhovnikov.

stk

S. Antonija Rozman

V sredo 3. junija smo se na ljubljanskih Žalah poslovili od rajne sestre Antonije Rozman. Pogrebni obred in sv. mašo za rajno je daroval njen brat Franc, župnik v Zapogah, o njenem liku je spregovoril inšpektor Anton Košir, somaševalo je še več duhovnikov. Verniki, bogoslovci in številne sestre so s pesmijo in molitvijo dale priznanje s. Antoniji za njeno življenje in pričevanje.

Rajna s. Antonija se je rodila 30. oktobra 1902 v vasi Bukovica, župnija Vodice nad Ljubljano, v zgledni krščanski družini z devetimi otroki. Molitev in povezanost z župnijo sta bili sestavini njenega življenja že od prvih let.

Šolala se je pri šolskih sestrah v Repnjah in v Mariboru. Od botre je izvedela za sestre Hčere Marije Pomočnice, odšla v Italijo in vstopila v Družbo v Nizza Monferrato dne 31. januarja 1929. Tam je 5. avgusta 1931 naredila prve zaobljube in šest let kasneje večne. Kot redovnica je delovala najprej v Italiji, kjer je bila zaposlena v glavnem v kuhinji. Po začetku dela sester HMP v Sloveniji (leta 1936) se jim je dve leti kasneje pridružila tudi ona, najprej v salezijanskem zavodu na Selu in nato v zavodu HMP na Karlovški cesti v Ljubljani. Ko so po vojni leta 1948 sestre izgubile zavod, so se razkropile

in si poiskale delo po različnih krajih. S. Antonija je odšla k svojemu bratu duhovniku in mu gospodinjala.

Ko so se razmere nekoliko uredile in so se sestre začele zbirati, so začele s skupnostjo na Gornjem trgu v Ljubljani. S. Antonija je bila med prvimi, ki so začele novo skupnost. S presledkom dveh let, ko je bivala v Tomišlju, je živela na Gornjem trgu vse do smrti 31. maja 1987.

S. Antonija je bila redovnica z vsem srcem. Ni izstopala. Ni imela posebnih zahtev, trudila pa se je, da je svoje preproste vsakodnevne dolžnosti vršila natančno in iz ljubezni do Boga. Bila je poznana kot duša molitve. Šibko zdravje in slab vid sta ji onemogočala, da bi delala, kot je želela. Ta križ je voljno in celo z veseljem nosila. V skupnosti z mlajšimi sestrami in kandidatinjami se je zelo dobro počutila. Rada se je udeleževala skupnih trenutkov razvedrila. Dokler je mogla, je rada pomagala v kuhinji, sicer pa je doberšen del svojega dneva preživela v kapeli, kjer je molila in se darovala za sestre in vso Cerkev. Dokler je zdravje dopuščalo, se je tudi rada udeleževala srečanj v župnijski cerkvi. Dolga leta ji vid ni dovoljeval branja, zato je z veliko hvaležnostjo rada prisluhnila, če so ji sestre ali dekleta kaj prebrale.

Na srečanje z Gospodom je bila pripravljena, saj je bila z njim združena vse življenje.
HMP

Albina Ciglar

Večkrat se je zdelo, da je odpisana za to življenje, pa je preživela. Sedaj se je njena gotovost bližajoče se smrti uresničila. Spokojno je pričakovala to zadnjo uro. „Ni me strah umreti,“ je govorila Antonu, sinu duhovniku. „Naj me le

ljubi Bog k sebi vzame!“ Naročila mu je: trideset mašnih daritev, za rajnega očeta in zanj, ko bo umrla, da ji bo Bog milostno naklonjen.

Ciglarjevo mamó smo spremljali k mašni daritvi v cerkev sv. Antona na Gornji Bistrici na praznik Marije Pomočnice, v nedeljo, 24. maja. Mašno daritev je vodil mariborski pomožni škof Jožef Smej z duhovnikom Antonom in Štefanom, sinom in vnukom rajne Albine. Z njim je somaševalo še 22 duhovnikov. Med mašo je pel kvintet salezijanskih bogoslovcev. Dobro misel o smrti in upanju v vstajenje je navzočim podaril škof Smej v mašnem nagovoru. Ob koncu euharistične daritve se je Ciglarjevi mami za njeno življenjsko bližino Cerkvi po sinu duhovniku zahvalil predstojnik slovenskih salezijancev Tone Košir. Tudi domača župnija je čutila v njeni krščanski navzočnosti zgled dobre matere, Marijine čistilke, zveste kristjane. V imenu župnijskega občestva se ji je za vse to zahvalil župnik in dekan iz Črenšovca, Franc Tement.

Albina je bila rojena v decembru 1907 na Gornji Bistrici. Vse življenje je ostala v rojstni vasi, le tuintam je poromala na Brezje, na Sveto Goro in še kam. Ivan, mož, ji je umrl pred štirimi leti. Štiri otroke sta imela: Ignaca, Ivana, Antona in Marijo. Sin Anton je postal redovnik salezijanec, vnuk Štefan škofijski duhovnik. Anton je sedaj ravnatelj redovne skupnosti na Rakovniku v Ljubljani ter profesor pedagogike in psihologije na Srednji verski šoli v Želimlju, Štefan pa kaplanuje v slovensko-madžarski župniji Lenda-va.

„Dokler ima človek mater, je mlad!“ je govoril Tone. Dan pred smrtjo sta se poslovila. V romarskem svetišču na Rakovniku se je začel shod, ko je pri-

šla novica o smrti Ciglarjeve mame. Sin je ostal z romarji, doma mu je na parah ležala mati. Daroval je zanj celonočno bedenje. „Resnično materino bližino lahko začutim samo po Kristusu v molitvi — pri Mariji, ki jo je naša mama tako častila!“ Bližino Boga in ljudi je začutil v veličastnem pogrebem sprevodu. „Doživel sem trenutke milosti. Solze te izcejajo, da še misliti ni mogo-

če. Neko silno gotovost sem dočuteval: toliko molitev — toliko ljudi... Šli smo v sprevodu, v svoji sredi smo imeli mojo rajno mater. Hkrati smo mislili o življenju kot sicer nikdar, tudi ob rojstvu ne!“ Smrt nas po molitvi poveže v občestvo. Kadar poveže molitev, takrat smo res skupaj, ne samo drug z drugim, temveč tudi drug za drugega.

j.

Duhovne vaje za fante v Želimljah med počitnicami

1. skupina od 30. junija do 3. julija (končan 6. do 8. razred)
2. skupina od 6. do 9. julija (končan 4. do 6. razred)
3. skupina od 13. do 16. julija (končan 5. do 7. razred)
4. skupina od 21. do 24. julija (končan 3. do 5. razred)
5. skupina od 27. do 30. julija (srednješolci, vajenci)
6. skupina od 30. julija do 2. avgusta (5. do 7. razred)
7. skupina od 22. do 25. avgusta (vsi zamudniki, od 4. do 8. raz.)

Duhovne vaje se začnejo prvega dne ob 12. uri in se končajo s kosilom zadnjega dne. Prijavo pošljite po možnosti deset dni pred začetkom določene skupine.

ENODNEVNO SREČANJE ZA STARŠE bo 6. septembra od 9. do 17. ure. Tema srečanja: VZGOJA DORAŠČAJOČIH. Vodil ga bo mag. Stanislav Hočvar. Vabljeni.

Prijave pošljite na naslov:

Dom duhovnih vaj

Želimlje 46

61292 IG (tel. 061/662-426)

Mladi Šentruperčani na srečanju zaupanja

Mladi Cerkničani in Šentruperčani na skupni pripravi na veliko noč v tihoti stiškega samostana

Drugo nedeljo v aprilu smo v pripravi na srečanje mladih v Ljubljani v skupnost v ŠentruPERTU povabili taizejskega brata Alojza. Priručno smo ga sprejeli. Med nas je prinesel veselje in njegov prijazen in zaupljiv nasme-h nas je rešil utesnjenosti. Pozabili smo na skrbi, obveznosti, slabosti, na ves zunanji svet. Združili smo se v prepevanju in molitvi za mir. V našo sredo smo postavili ikono nebeške Matere z Jezusom in pred njo prižgali sveče. Na obdelan parobek smo položili hlebec pšeničnega kruha, ki ga je z vso ljubeznijo spekla neka domačinka v krušni peči.

Brat Alojz je po rodu Nemec in v svojem materinskem jeziku, ki nam ga je prevajal dr. Jože Ramovš, nam je pripovedoval o svojem delovanju, posebno pa je z lepimi besedami povedal svoje vtise o mladini v Sloveniji.

Glavna tema tega srečanja pa je bila molitev za mir. Fantje in dekleta smo pripravili sestavke o miru v svetu, v družini, o miru v nas samih ter o miru v vsakdanjem življenju.

„Mir med sošolci naj ne bi pomenil samo miru med poukom, ampak mir med vsemi sošolci. Vsak veren in neveren učenec si želi biti s kom dober prijatelj. Vsi vemo, da se je težko razdajati za druge, z vsemi biti prijazen, vse delati z ljubeznijo. Toda šele ob tem bosta v našem srcu zavladala mir in sreča.“

„Človek mora v sebi najti mir. Moliti, pogovarjati se z Bogom pomeni poslušati in razumeti to, kar želi Bog uresničiti v nas, biti odprt njemu in svetu, ki je njegovo stvarstvo. Skloni se v molku in moli.“

„Mir v svetu? Svet brez vojn, lakote, večnih nasprotij med ljudmi, svet svobode. Človek brez misli na to, kaj mislijo

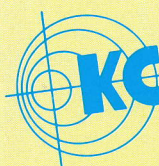
drugi o njem, človek z geslom „Ora et labora“, „Moli in delaj! Toda ne! Težka je resnica. Vsak človek bi moral bližnjega nagovoriti vsaj z bežnim nasmehom in mir bi vladal v naših srcih. Pa v resnici? Ni pomembno, kako kdo koga nagovori, pomembno je že to, da sploh spravi od sebe kakšen glas, še posebno v današnjem času, ko živimo v svetu tujcev... Če namreč misli na to, kaj drugi mislijo o tebi, nisi več svoboden človek. Suženj okolja si. Tega pa prav gotovo nihče noče. Mir! Vedno znova se ta beseda oblikuje v naših ustih, a v življenju miru največkrat ne znamo ceniti in ga dajati. Jedrsko orožje ogroža svet. Človek ogroža sam sebe. Kako krute besede! Ne, ne! Zakaj vendar? Bo v svetu še kdaj zavladal mir? Groza. Raje ne mislim na to. Kako lepo bi bilo, če bi v svetu zavladal mir. Tako preprosta beseda, pa vendar kaže, da je za človeka prezahtevna.“

Pogovor smo popestrili s kitarami in s prepevanjem taizejskih spevov. V znak medsebojnega odpuščanja in darovanja miru smo razlomili hlebec kruha in ga v miru použili. Tudi o pšenici in kruhu smo zbrali nekaj sestavkov... Melita nam je podala svojo pesem o klasu.

Klas
na polju
ves droben in majhen
zori.
Koliko truda je v njem,
koliko znanja in človeške moči?
Koliko topline je v njem,
koliko sonca in mlade strasti?
Klas na polju ves droben
in majhen zori
v zrno za dobre ljudi.

Res prehitro je minila tista poldruga ura našega srečanja z bratom Alojzom, ki smo ga zatem nadaljevali s sveto mašo v naši farni cerkvi.

Barbara Rugelj

KC KATEHETSKEGA CENTRA
61000 Ljubljana, ob ljubljani 34

**NAŠ TISK
ZA DON BOSKOVO LETO
1988**

Wilhelm Hünermann
PRIJATELJ MLADIH
2200 din

Že nekaj časa ni na voljo primerne don Boskovega življenjepisa. Zato je nova knjiga več kot dobrodošla. Delo je napisano razgibano, sočno in privlačno. Bere se kot povest, ki pa predstavlja resnične dogodke svetnikovega življenja. „Teško bi bilo najti koga, ki bi vas v Jezusu Kristusu ljubil bolj kot jaz,“ je sam zaupal svojim fantom. V najbolj širokem programu je postal oče in učitelj, **PRIJATELJ mladih**. Knjiga obsega 310 strani, prevedel pa jo je dr. Jože Premrov.

Josef Heinzmann
VERA JE PRIJATELJSTVO
1400 din

Številni bralci Salezijanskega vestnika želite poglobljati svoje krščansko življenje. To še posebej velja za sodelavce in druge člane salezijanske družine. Knjiga Vera je prijateljstvo vam pomaga pri osebni premišljevalni molitvi na osnovi Svetega pisma. Kdor knjigo že ima, lahko potrdi, da je tako kvalitetna, da jo pogosto vzame v roke. Za ne preveč privlačno zunanjo podobo se skriva čudovita in nadvse koristna vsebina — primerno darilo ob zaključku osnovnošolskega verouka.

Werner Pohl
MINISTRANTSKA SLUŽBA
1700 din

Verski tisk je namenjen različnim starostnim in stanovskim skupinam. Posebno vrzel za mlade bogoslužne sodelavce bo zapolnil pravkar nastisnjeni priručnik. V njem najdete, kar naj ministrant zne in ve o svoji službi, o cerkvenem letu, o opravilih pri podeljevanju zakramentov in o drugih bogoslužjih. Slovarček mu pomaga razumeti tudi manj znane „strokovne“ izraze. Knjiga je ta hip najlepše darilo za vaše ministrante.

